

Södermanlands-Nerikes Nation
Majhälsning till landsmännen 2019. Årgång 92.

Innehåll

Några ord från redaktörerna.....	3
Från höst till höst	4
Från vår till vår	7
Nationens ekonomi 2018	14
Om Nylands nations och Södermanlands-Nerikes nations vänskap. Av Anna Öhman och Eddie Fernberg	17
Tänkespråken under taket. Om visdomsorden i vår festsal och trapphall. Av Christer Henriksén	25
När nationen hade SceNdrag. Historien om ett storband. Av Nils Andersson och Staffan Furusten	35
Med Bröl som hälsning – Hornboskapen 175 år. Av Patric Svensson och Oscar Tranberg	41
<i>In memoriam</i> : Lennart Åqvist. Av Orvar Starbäck.....	48
Ämbetsförteckning hösten 2018 samt våren 2019.....	51

Majhälsning till landsmännen startade 1928. Den utges sedan 1974 av Södermanlands-Nerikes nations seniorförening. Register för tidigare årgångar finns i Majhälsning 1937, 1947, 1957, 1967, 1982, 1992, 2002 och 2012.

Majhälsningen distribueras genom

Södermanlands-Nerikes nation

S:t Olofsgatan 16

753 12 Uppsala

Tel. 018-15 40 60

E-post: info@snerikes.se

Seniorföreningen finns förstås på Facebook; följ oss gärna!

Seniorföreningens Styrelse

Ordförande

Peder Johnson

Ledamöter

Rolf Bergström

Caroline Burén

Niklas Clarkson

Kristina Furusten

Christer Henriksén

Johanna Ingvarsson

Monica Landmark

Fredrik Wilbrand

Inspektör

Johan Åqvist

Förste kurator

Kristina Kardell

Alumnsamordnare

Eddie Fernberg

Redaktörer

Christer Henriksén

Morgan Malm

Seniorföreningen är öppen för nya och gamla landsmän och landsmaninnor samt andra intresserade gynnare av nationen. Detta betyder, kära Södermanland-Neriking, att just Du kan uppmana de vänner som gärna följer med på nationens fester att bli medlemmar i vår förening. Föreningens bankgironummer är 5613-0032. Avgiften för ständigt medlemskap är 700 kr.

Kära Södermanland-Neriking!

”If music be the food of love, play on”, utbrister den kärlekskranke hertigen Orsino i William Shakespeares komedi *Twelfth night*. Hur många hänförda studenter har inte tagit till musikens vackra språk för att ge uttryck för sin längtan, sitt lidande och sin hembygds-kärlek? Musiken har en lång tradition inom Uppsalas studentliv. Vi sjunger bordsvisor på våra sittningar, vi låter oss underhållas av vår nationskör och vår Hornboskap, som mer än något understryker musikens betydelse och kontinuitet vid vår nation. Kanske har redan någon student i vårlig hänryckning sjungit en serenad under sin älskades fönster.

”Hvad som kanske mera än något annat karakteriserat det sörmländsk-närkiska nationslivet under det 19:de århundradet har varit sången och musiken. Hvarje samkväm har förädlats däraf, och det ystra skämtets öfvermått har dämpats af dess milda inflytelse.” Erik Hamnströms ord äger samma giltighet för vår egen tid.

Den som bevistar årets majmiddag kan höja blicken mot festsalens norra vägg och där läsa namnet Strömberg. För precis 175 år sedan diktade han – just i vårlig hänryckning – en nationssång som vi alla känner men som ingen har hört. Valborgshelgens sångskatt blir idag än rikare då vi bjuds på en exklusiv nypremiär av Strömbergs hymn till hembygden. Mycket nöje!

Morgan Malm & Christer Henriksén
Redaktörer

Från höst till höst

av Seniorföreningens ordförande Peder Johnson

”The farther backward you can look, the farther forward you can see.”

Winston Churchill

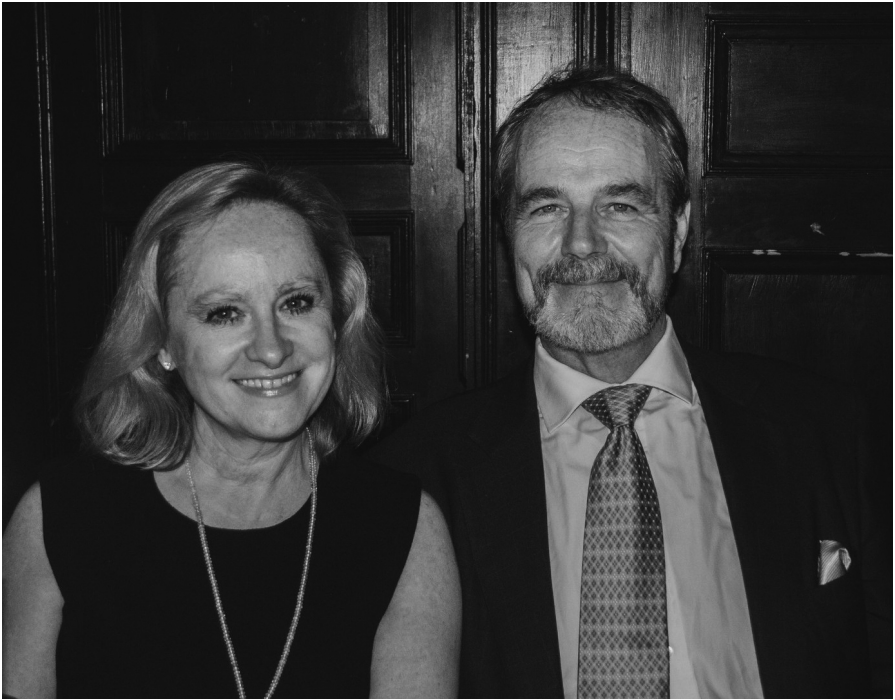
Ett år har passerat och det ankommer på mig att från Seniorföreningens perspektiv sammanfatta detta år. Så genom att läsa denna betraktelse bör ni (om Winston hade rätt) även kunna skåda in i framtiden. Faktiskt, för vårt år är likt kyrkoåret hyggligt likt det föregående, med vissa varianter. Mer därom senare ...

Årsmötet hölls den 7 oktober 2017 och förlöpte utan större intermezzon. Styrelsen hade påpassligt valt att döva menigheten med marsipantårta och punsch redan före mötet, ett som det visade sig lyckat drag, då mötet förlöpte lugnt och fint. Styrelsen lyckades återigen få ansvarsfrihet! Årsmötet valde för övrigt Fredrik Wilbrand, Sofia Ljungman, Caroline Burén och Kristina Furusten till ledamöter för perioden 2018–2019. En favorit i repris visade sig genom att valnämnden, bestående av fru Monica Landmark och hr Mikael Zaar, valdes om.

Efter mötet fylldes punschglaset på i väntan på fördrinken. Denna var som väntat uppskattad och den nyvalde styrelseledamoten, unge Wilbrand, gjorde en underbar tolkning av Rapp i trapphallen. 18:00 (dvs 17:30 dk) drog trappmarschen igång och ”the chase was on”.

Seniorföreningen hade inför årets sittning fått en sittning (sic!) med klubbmästare, kockar och hovmästare för genomgång av rutiner, vilket visade sig vara lyckat, och middagen förflöt. Underhållningen från körer och HB var som vanligt furstlig. Sent skall HB:s vokala version av ”Besame mucho” glömmas, och det var svårt att återställa ordningen efter denna känsliga tolkning. Före tredje kurator Henrik Linusson fick en elakartad hicka av framförandet! På sitt sätt är detta arrangemang lika revolutionerande som Gilles arrangemang av ”Fjäriln vingad” måste ha tett sig på sin tid, om ni förstår vad jag menar ... Nåväl, dansen började och fortsatte till sent!

Den numera traditionsenliga bussuren förde några av veteranerna tillbaka till Stockholm med den likaså traditionelle advokaten Ivarssons buss-

Ordförande Peder Johnson med sällskap och ett leende på läpparna.

underhållning – samme Ivarsson som tidigare under kvällen så när blivit avvisad från middagen av en nitisk funktionär. Som tur var klarades det missförståndet upp!

I akt och mening att göra Seniorföreningen mer känd och närvarande på nationen donerade Seniorföreningen en julgran till nationen. Trädet ifråga var dock inget som hittats på Fyristorg. Intendenten Forsgren, som städslats för uppdraget, gav sig i stället till de djupa skogarna, där Fantomen bygger och bor, och se! Där fann han ett riktigt träd. För att få den mäktiga att stå, fick undertecknad söka sig till England för att finna lämplig fot. Trädet smyckades under ledning av Herr Wilbrands och Professor Henrikséns stränga men dekorativa ögon. Och äntligen stod hon där pyntad och klar! Vår tekniskt kunnige inspektör tände spektaklet till drinken före Lussegasquen och publikens gillande var översvallande. Många var de som ville ha bilder av sig själva tagna framför den granna granen. Undertecknad och herr kassören Bergström var närvarande och vi gratulerade varandra och Seniorföreningen

till utfallet och uppskattningen av det arbete Seniorföreningens styrelse och nämnde Forsgren lagt ned. Tyvärr överlevde trädet inte lucianatten, vilket var och fortfarande är väldigt tråkigt. Den slaktades av eftersläppsbesökarna.

Vintern kom och gick, Styrelsen träffades och ett nytt Snally beslöts skjutas upp till hösten 2019.

Utänför vår egentliga verksamhet vill jag nämna installationen av senioren Erik Rolfhamre till hedersledamot, som ägde rum på nationens majmiddag. Den solenna akten kröntes av ett känslösamt och återhållsamt tal av den nyinstallerade; intet öga var torrt.

En välkommen generös donation till nationen från före landshövdingen, hedersledamoten och medlemmen i Seniorföreningen, Ann-Cathrine Haglund noterades. Donationen är adresserad till ett för Seniorföreningen kärt syfte, nämligen digitaliseringen av fotoarkivet. Tack Ann-Cathrine!

Sedan blev det dags för höstgasquen den 13:de oktober, lika förutsägbar och efterlängtd som kyndelsmässosöndagen i kyrkoåret. Mer om den nästa år!

Tills dess förbliver jag eder

Peder Johnson

ordförande i Seniorföreningen vid Södermanlands-Nerikes nation

Seniorföreningens traditionsenliga

HÖSTGASQUE

kommer att gå av stapeln den 12 oktober 2019.

Personlig inbjudan kommer under sensommaren.

Vi ses väl där?

Från vår till vår

av Förste kurator Kristina Kardell

Kära medlemmar av den bästa av nationer,

här följer en redogörelse för vad som hänt vid nationen sedan föregående vår, mer bestämt sedan vårterminens 2018 andra ordinarie landskap.

Vid nämnda landskap den 9 april valdes undertecknad till förste kurator och Agnes Fälting till tredje kurator för verksamhetsåret 2018–2019. Traditionenligt och till landskapssexans förtjusning visades sedan presentationer av de nyvalda kuratorerna med mer eller mindre smickrande bilder. Det sjöngs rejält med snapsvisor och det dansades på bardisken. Senare samma vecka var det dags för damsupé i vårsolen, där dagen gick på temat resor. Damerna fick besöka allt från Frankrike till Japan under ledning av piloter och turister.

Förste kurator Kristina Kardell och inspektör Johan Åqvist vid höstgasquen 2018.

Två veckor senare var det dags för det numera traditionella flera dagar långa firandet av sista april. Redan den 27 april smygstartade helgen, för att följas av välbesökta skvalborgs- och kvalborgsevenemang. När vi väl var framme vid sista april genomfördes utsökta sillluncher i både Gustavianska salongen och Nyköpings-Oxelösundsrummet. De följdes såklart av mösspåtning, dans till Hornboskapen och högtidslandskap, allt ackompanjerat av en lycklig hord studenter som sprutade mousserande vin i takt med gamla hits.

Efter en händelserik och fantastisk sista april var det dags för majmiddag. En tapper skara samlades utanför nationen klockan elva, för att med fanbärare och nationskaplan i spetsen vandra upp till nationsgravarna. Efter den fina stunden vankades det klassisk Bloody Mary, varefter middagen drog igång. Barbro Hagberg Persson och Erik Rolfhamre installerades som hedersledamöter och möttes av stående ovationer. Resten av dagen och kvällen flöt på med kottkrig, spex utanför universitetshuset, korv och sång i trappen samt för de riktigt uthålliga ett besök på Göteborgs nation.

Glada majmiddagsgäster avnjöt spex å trappan till Universitetshuset.

Redan i mitten av maj var det dags för Stiftungsfest vid Burschenschaft Arminia i Marburg, som besöktes av kuratelet och två stipendiater. Besöket kantades av mycket trevligt umgänge med både våra tyska och finska vänner, men även av en och annan tysk öl. Genast därpå följde vårbalsveckan och nationen besöktes av samtliga vännationer. Veckan bjöd på ovanligt varmt

och soligt väder, vilket möjliggjorde både grillning och kubbspel med stipendiaterna under veckan. När vårbalen väl var här var det slående 25 grader ute och många Södermanland-Nerikingar firade natten lång med soluppgång vid slottet, Lämnakatt med bad i morgonsolen, Nyländskt hopp, sillunch och brunch.

Terminsslutet nalkades och Bryggan sommarklubb bjöd in till ett minst sagt välbesökt tentafirande med nattklubb varje dag i en hel vecka. Därefter bestod menyerna under sommaren av smårätter, ett mycket lyckat och uppskattat koncept av restauranggästerna. Efter den rekordvarma sommaren med välbesökta klubbkvällar gjorde Bryggan även 2018 ett mycket bra resultat.

Den 1 juli var det dags för undertecknad och nationens nya tredje kurator att ta över kontoren på Brundisium och vi fick ett varmt välkomnande, i dubbel bemärkelse. Andre kurator Charlotta Åqvist-Nordlund gjorde sitt yttersta för att få oss att komma in i arbetet och överlag var sommaren både lärorik och rolig, såklart med undantag för faktumet att vi tillbringade Sveriges varmaste sommar i ett hus från 1840-talet, utan luftkonditionering. Det löste vi dock med att, så fort arbetsdagen var slut, ta bussen ut till närmaste badplats.

Den 14 juli skulle revolutionen firas och i år var det inte bara revolutionärerna som gästerna tampades med utan också den närmast outhärdliga värmen i festsalen (dagen till ära lite över 30 grader). Revolutionsgasquen var det första tillfället där undertecknad fick hålla välkomsttal som förste kurator, men också dagen då vi i kuratelet klädde oss i varsin av trikolorens färger. I år kunde dessutom flertalet av övriga nationers kuratel delta i sittningen, då det gemensamma kuratorskollot på Gotland för en gångs skull inte var förlagt till samma helg. Revolutionsgasquen genomfördes felfritt och med äkta Södermanlands-Nerikingskt tempo, vilket var extra roligt att visa upp för de gästande kuratelen. Det var sannerligen ett tillfälle då vi levde upp till vårt motto ”den bästa av nationer”.

Redan den 13 augusti öppnade inskrivningen och terminens recentiorsvärdar och internationella sekreterare hade fullt upp från första veckan. Trots att recentiorsgasquen denna termin låg en vecka tidigare än vanligt, sålde biljetterna slut på rekordtid. Även denna termin skrev nationen in osedvanligt många nya medlemmar och alla som ansvarade för inskrivningen gjorde ett toppjobb med välkommandet.

Hösten gick för kuratelets del i vänskapens tecken, med flera resor på programmet. I slutet av september bjöd Det Norske Studentersamfund in till Grisefest och kuratelet tillsammans med två stipendiater satte sig en höstigt fredag på tåget mot Oslo. Vi möttes av ett varmt välkomnande av norrmännen vid deras Chateau Neuf. Efter att ha tilldelats varsin nål i form av en grisknorr, dansat natten lång och tagit en promenad på Karl Johan tog vi tåget tillbaka, trötta men väldigt glada. Redan kommande helg, den första i oktober, var det dags för Internordiskt studentmöte, vilket denna gång arrangerades i Uppsala. Med deltagare från Danmark, Norge, Finland och Sverige fylldes fyra dagar av diskussioner, föreläsningar och fester. Det är en fin tradition, där studenter möts och diskuterar gemensamma frågor och utmaningar.

I mitten av oktober blev det dags för ytterligare en resa, denna gång till Nylands nation, som ställde till med inspektorsskiftesbal. För att uppmärksamma detta åkte kuratelet tillsammans med inspektor och en rad andra Södermanland-Nerikingar österut och firade den nya inspektorn samt avtackade den tidigare. Som vanligt lämnade vi Helsingfors med en stark vilja att återvända och var väldigt glada över att vi skulle få se våra nyländska vänner igen till våren, flera gånger till och med. Samma helg var det dessutom årsfest vid Studenderföreningen i Köpenhamn, som besöktes av två stipendiater från nationen. Sista resan för hösten gick till Blekingska nationen i Lund och deras höstblot. Denna novembertillställning besöktes av andre och tredje kurator samt två stipendiater och i vanlig ordning konstaterades det att det var mycket roligt, men borta bra – hemma bäst.

Undertecknad, däremot, var kvar i Sveriges äldsta studentstad, för att representera nationen vid universitetets professorsinstallation, men framför allt för att delta i vår kära Hornboskaps 175-årsjubileum. Under lördagen visades jubileumsspex på Slottsbiografen, med fantastisk musik och långsökta ordvitsar, som bjöd in till mycket skratt och god stämning. Kombinationen av Karl XII:s likfärd, Göteborgshumor och Top Gun ter sig kanske för den genomsnittlige Södermanland-Nerikingen inte helt självklar, men detta spex knöt ihop samtliga – och var dessutom väldigt roligt.

Vid höstterminens andra ordinarie landskap fastställdes bokslut och verksamhetsberättelse för första halvåret 2018, och nationsnämndens ledamöter och Brygganvärdar beviljades ansvarsfrihet för sina respektive förvaltningsperioder. Till andre kurator för 2019 valdes Anton Julin.

Därutöver kantades hösten av alla de traditionsenliga fester och firanden som hör hösten till. Seniorföreningens höstgasque var som vanligt fullsatt. Dagen inleddes med årsmöte, tårta och punsch och fortsatte med en strålande sittning med allt från seniorkör och veteran-HB till fantastiska viltfärsbiffar. Vidare uppmärksammades allhelgonaafton genom att en skara nationsvänner, under ledning av nationskaplanen, med fanan i spetsen vandrade till kyrkogården för att tända ett ljus, nedlägga en krans och skänka en tanke till dem som vilar i nationens gravar. Hedersledamot Tom Pauli ledde dessutom dagen till ära deltagarna i nationssången på sin ventilbasun. Samma kväll var det dags för herrmiddag, denna gång på tema legender. Herrarna möttes av allt från Bloody Mary till tandfen, Eldorado och Zlatan.

Inspektör Johan Åqvist i händelsernas centrum. Gåsen vill inte vara med på bild.

Gåsmiddagens svartsoppa och gåsfilé avnjöts som vanligt av hundratalet Södermanland-Nerikingar, men i år dessutom av tre vänner från Nylands nation som var på besök under helgen, helt enkelt för att de ville komma på ett besök även under hösten. Terminens sista gasque, luciagasquen, bjöd på stämmingsfullt luciatåg och avtackning av andre kurator Charlotta Åqvist-Nordlund och installation av tillträdande andre kurator Anton Julin. Vid

luciagasquen tillkännagavs också att Jonas Karlson Bobits tilldelats stipendiet ”Årets Södermanland-Neriking” för trogna och förtjänstfulla insatser för nationen.

Årets Södermanland-Neriking Jonas Karlson Bobits arm i arm med Linnea Alm.

Efter ett välbehövt jullov var kuratelet tillbaka på kontoret den 2 januari och började genast planera terminsstarten och den stundande ämbetsverkar-kongressen. Nytt för i år var att resan istället för att gå till Barnens Ö gick till Bergslagen; dels för att vi skulle komma att närmare hembygden, dels för att det fanns en gård att hyra med tillräckligt många sängar för alla. På vägen dit gjorde vi uppehåll i Örebro, för att besöka på Karolinska läroverket och ta en promenad i vintersolen runt Örebro slott. Det nya upplägget verkade uppskattat av samtliga, inte bara av undertecknad som fick återse sin gamla gymnasieskola.

Efter ytterligare en väl genomförd inskrivningsperiod var det i februari dags för recentiorsgasque, som genomfördes med perfektion och bekräftade för recentiorerna att deras beslut att gå med i den bästa av nationer varit helt rätt.

Första helgen i mars var en speciell helg; då kom nämligen en delegation från Nylands nation över Östersjön för att vi tillsammans skulle fira vänskapsjubileum då vi varit vännationer i 110 år. Helgen inleddes med

välkomstmiddag, följt av en bal på lördagen och en avslutande lunch på söndagen. Den minst sagt fartfyllda helgen kommer säkerligen gå till historien och alla vi som bevistade evenemangen kan med säkerhet konstatera att vår vänskap står på god grund inför framtiden.

Helgen därpå var det dags att återigen besöka Helsingfors, men denna gång var det Keskisoumalainen Osakunta som bjöd in till årsfest, vilken besöktes av andre och tredje kurator samt två stipendiater. Helgen bjöd på både dansträning i akademisk dans och bal och var mycket uppskattad av samtliga besökare.

Den följande våren bjöd på många mer eller mindre traditionella firanden. Gyllenhielmshuset förvandlade denna gång vårt rosa slott till Willy Wonkas chokladfabrik och i likhet med Roald Dahls klassiker bjöd kvällen på fantasifulla inslag och lekfulla dekorationer.

Första helgen i april bjöd nationen in till sångboksfest, som återigen fyllde festsalen till bredden med studenter. Nästan hela sångboken sjöngs igenom. Samma helg var kuratelet tillsammans med proinspektör och två stipendiater i Helsingfors för Nylands nations gäddbegravning och årsfest. Helgen var i vanlig ordning fartfylld och byggde vidare på den numera självklara vänskapen mellan de två nationerna. Det var svårt att slita sig från söndagens brunch, men vetskapen om att vi alla skulle ses igen på vårbalen i Uppsala gjorde uppbrottet något lättare.

Den 8 april var det dags för terminens andra ordinarie landskap under vilket Emma Hessel valdes till tredje kurator för hösten 2019 och våren 2020 och Anton Renman till förste kurator för samma period. Därmed kan vi konstatera att nationen även under kommande år kommer vara i mycket goda händer och att undertecknad kan med trygghet, om än även med viss sorg, lämna över ansvaret vid kommande vårbal.

Kristina Kardell
Förste kurator

Nationens ekonomi 2018

av Charlotta Åqvist-Nordlund, Andre kurator emerita

Likt några tidigare år var 2018 ett bra år för nationens ekonomi. Tack vare både ett lyckat valborgsfirande och en välbesökt ferierestaurang Bryggan gjorde nationen ett gott resultat under 2018.

Tyvänn startades även 2018 utan julrestaurang och huset fick därför juledigt. När terminsverksamheten sedan drog igång 15 januari var både restaurang och klubb välbesökta. Totalt gjorde terminsverksamheten under 2018 ett negativt resultat på -798 tkr, bland annat på grund av att investeringar gjorts på ljud och ljus. I mars anordnades en välgörenhetsklubb till förmån för organisationen Kvinna till Kvinna, där garderobs- och entréintäkter donerades. Totalt skänktes 28 837 kr.

Under 2017 upptäcktes det att nationsgravarna var i stort behov av restaurering. Därför bekostades 2018 en ordentlig rengöring samt målning och ifyllning av kort och inskrifter. Totalt blev kostnaden för detta 26 500 kr.

Fanbärare Beate Lidström vid kransnedläggningen den första maj.

Samma år byggdes en ny permanent bar på nationens uteplats, vilket genererade möjligheten att ha upp till fyra ytterligare bartenders. Den nya utebaren premiär användes under valborgshelgen och användes flitigt under sommaren och hösten 2018.

Inför 2018 gjorde Nationsnämnden en förändring i arbetsordningen för valborgsgeneraler. Istället för att restaurangvärdarna bär ansvar för Kvalborg och valborgsgeneralerna för champagnegaloppen, är nu valborgsgeneralerna ansvariga för hela firandet. För detta får de valda valborgsgeneralerna en resultatbonus på 20% av nettoresultatet att dela på. Inför 2018 tillsattes fyra valborgsgeneraler som valde att slå på stort och ha öppet 27–30 april. Med artister som Vengaboys och Mash Up international samt ett nytt koncept med biljettförsäljningen blev helgen en succé med många besökare och höga intäkter. Resultatet för valborgshelgen blev 1 458 406,13 kr.

Den 22 maj var det återigen dags för Brygganpremiär. Både premiären och tentaveckan var likt tidigare år välbesökta och försäljningen hög. Sommaren bjöd på tropisk värme mer eller mindre varje dag. Garderobsintäkterna var därmed väldigt låga men totalt var försäljningen hög under sommaren och bryggan gjorde ett resultat på 880 312,32 kr.

I slutet på augusti var det återigen dags för hösttermin och många nya studenter och recentiorer kom till Uppsala. Septemberbryggan var likt tidigare år ett populärt inslag i Uppsalas nollningar och trycket var högt på klubben under månaden. Den bästa av nationer fortsätter att vara en eftertraktad nation att vara medlem i och under 2018 skrev nationen totalt in 1951 nya medlemmar. Vid årsskiftet 2018 hade nationen 5466 medlemmar. Totalt har medlemsintäkterna under 2018 uppgått till 2 466 698 kr.

I december 2018 var det återigen dags för musikhjälpen som i år gick av stapeln i Lund. Därför utmanade Uppsalas studentnationer genom Kuratorskonventet alla nationer i Lund i en insamlingstävling. Södermanlands-Nerikes nation bidrog med en insamlingsklubb där samtliga entré- och garderobsintäkter skänktes till musikhjälpen, vilket totalt blev en donation på 22 620 kr.

Bland de större investeringar som nationen gjort under 2018 finns ett nytt DJ-case, nya bashögtalare, nya datorer till kuratelet samt inredning till plan två på Brundisium, som nationen fick tillgång till i januari. Nationen gör för 2018 ett resultat på 81 497,91 kr efter en avsättning i form av extrahyra till

Förvaltningsdirektionen på 1 250 tkr. Inför 2019 har nationen därför fortsatt budgetera för nya investeringar för att upprätthålla den bästa klubb- och restaurangverksamheten i Uppsalas studentliv.

Jag vill tacka alla ämbetsverkare och kollegor under 2018 för deras stora engagemang och för att jag fick möjligheten att vara andre kurator på den Bästa av Nationer tillsammans med er. Det har varit ett sant nöje!

Charlotta Åqvist-Nordlund
Andre kurator emerita

Andre kurator Charlotta Åqvist-Nordlund med nyutträdde kuratorskollegor.

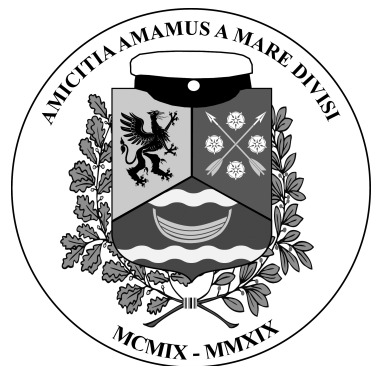
Om Nylands nations och Södermanlands-Nerikes nations vänskap

av kurator Anna Öhman, Nylands nation, och husnylänning Eddie Fernberg, Södermanlands-Nerikes nation

1. Då

Den nyländska och södermanland-nerikingska vänskapen förseglades under festliga former i det Rosa slottet för jämnt 110 år sedan. 59 nylänningar av sammanlagt 76 finländska studenter reste en majdag 1909 iväg för att med tåg och ångbåt bege sig över till Uppsala för att hälsa på bundsförvanterna där. Syftet med resan var framförallt festligt, men för finländarnas del hade resan även ett djupare syfte. Språkstridigheterna mellan de finsk- och svenskspråkiga i Finland hade blossat upp efter en tids dvala och förryskningsåtgärderna från Ryssland hade återigen skärpts föregående år. De svenskspråkiga finländarna kände ett ökat behov av beskydd och gehör för sin sak och framförallt nylänningarna vände sina blickar mot väst för att där finna stöd för sin språkliga kamp i fäderneslandet. Men vad var det som ledde till att det blev just Nylands nation och Södermanlands-Nerikes nation som under den resan fann varandra och knöt vänskapsband?

Nylänningarna hade sedan 1860-talet haft mer eller mindre sporadiska kontakter till Uppsala. En diskussion om ett återupptagande av kontakterna till Sverige hade blivit aktuell år 1907. Nationslivet hade varit förslappat under en tid, och tanken på vad ett besök till ”den eviga ungdomens stad” Uppsala kunde leda till – en ny fläkt inom Nylands nation byggd på intryck från universitetsstaden och dess glada studentliv – gjorde att allt fler ställde sig positiva till idén. Nylänningarnas tankar om ett såväl kulturellt som fysiskt släktskap med svenskarna i Sverige vann mark, och en

majdag 1909 begav sig en studentdelegation på 76 studenter av till Uppsala och vårbalen. Detta sågs inte på med alltför blida ögon av finskspråkiga finländare som ansåg att resenärerna agerade mycket opatriotiskt gentemot sitt hemland.

Inför besöket 1909 verkar inte kännedomen om de svensktalande i Finland ha varit alltför hög bland upsaliensarna och ofta stötte resenärerna på okunnighet om Finlands förhållanden. Nylänningen Vidar Brenner konstaterar i sin reseskildring att ”våra värdar berättade sedermera, att, då det gällt att taga emot oss eller icke, många ställt sig ytterst tveksamt, emedan man ej alls visste, hvadslags folk vi vara”.

Efter nylänningarnas ankomst till Uppsala fredagen den 18 maj deltog de senare i en kvällssupé på Norrlands nation. Om kvällen skriver Brenner bl.a. följande: ”Bland våra värdar var det sörmlänningarna och nerkingarna som särskildt tycktes vilja taga sig oss an. De bjödo oss på vårbal och supé följande kväll till Sörmlands-Nerkes nation. I denna nation, en bland de första och största i Uppsala, föreföll det som om ett synnerligen lifligt studentgemyt vore rådande. Ett studentspex 'På Madagaskar' hade där nyligen gått öfver scenen och visor hänförde sig härtill vara öfver denna kväll mycket populära bland mindre kottier. Man skålade, pratade och sjöng, och 'Länge lefve Uschiameja uti de sörmändske sörmländskes krets' ljöd ännu då uppbrottets tid var slagen och man begaf sig de flesta till en välbehöfvlig vila, några till ett animeradt nachspiel i någon studentmatlags intimare kamratkrets”. Som parentes kan nämnas att Snerikes år 1919 gav Nylands nation rätt att för all framtid uppföra spexet *På Madagaskar*.

Innan kvällssupén på Snerikes följande kväll fick nylänningarna avnjuta körsång av dryga 300 studenter i universitetets aula. Efter köruppträdandet samlades nylänningarna och upsaliensarna i Botaniska trädgården för att lyssna till ett flertal festföredrag. Professorn i nordiska språk Adolf Noreen höll ett bejublat tal de finländska gästerna till ära. Deltagarantalet var knappt emedan det ösregnade under hela tillställningen.

Om vårbalskvällen den 19 maj 1909 skriver Brenner följande: ”Vårfestbal. Som redan nämnts hade Sörmland-Nerkes nation i god tid inbjudit samtliga finlänningar till sin vårfestbal. Några voro därjämte bjudna till ett par andra nationer, men hamnade dock alla till sist i sörmlänningarnas och

nerkingarnas hemtrevliga nationshus. Här rådde äkta feststämning i de till trängsel fyllda rummen. Iste kurator Martin Sjölander, festarrangören per preferans, förde spiran. Supén stökades undan vid skämt och glam och där-efter intogs kaffe med avec i vestibulen, där man fick stå sig med i trapporna, ett nödtvunget men synnerligen lyckadt arrangement, som i hög grad bidrog till en frigjord, glädlig stämning. Sedan dansades det icke blott vals såsom hemma utan också polka, jänka och hambo. Under kvällens lopp uppträdde trubaduren kand. Hylten-Cavallius med sång, hvarjämte äfven nationens orkester, mest blåsare, den s.k. Sjölanderska hornboskapen lät höra sig”.

Efter detta har en kamp mellan Snerikes och Nylands främsta talhållare utkämpats och fredsslutet firades enligt Brenner med en allmän jubelfest. Brenner fortsätter: ”De båda härarna blandade sig med hvarandra och man tågade omkring i salen sjungande Sörmlänningarnas marsch. Så var det slut och man hade bordt gå hem. Men det var omöjligt att skiljas: tåget fortsattes ute på gatan och skred så småningom upp mot slottsbacken, där man var van att hälsa den uppgående solen med sång. Och, hvad under, den gick klar upp; vi sågo för första gången solen i Sveriges land”.

Södermanlands-Nerikes nations förste kurator 1909 Martin Sjölander omgiven av nyländska studentskor.

Kurator för Nylands nation Gunnar Landtman uttalade sig senare om vårbalskvällen i den finländska tidningen Hufvudstadsbladet och sade: ”knapast kan man tänka sig en mera kordial förbrödring och försystring, än den som här skedde under musikens toner”.

Besöket var omskrivet i såväl svensk som finländsk press. Svenska Dagbladet skrev bl.a. följande: ”De finländska studenternas besök i Uppsala har, det måste man erkänna, präglats af en sällspord hjärtlighet och kamratlighet utan att frossa i några patriotiska orgier. Man lärde känna dessa finländare (så önska svensk-finnarna kalla sig) som sympatiska, ärliga, om också en smula förtegnaturer, ehuru af ett helt annat kynne än deras svenska kamrater, och om studentskorna måste man säga, att de vunno genom sin naturlighet och käck syn på tillvaron ...”. 17 kvinnliga nylänningar deltog i resan, vilket väckte ett visst intresse och förundran i Sverige.

Sommaren därpå mellan den 3 och 7 juni gästade i sin tur ett stort antal upsaliensare, framförallt snerkingar, Nylands nations sommarfest. Sammanlagt besökte 59 upsaliensare Finland under några festfyllda dagar. Upplägget för besöket var bekant: dans, fest, soaréer, middagar och många, många tal. Såväl under besöket 1909 som 1910 kan talens teman delas upp i fyra olika kategorier kring vilka talen kretsade: 1) alla är vi svenskar – gemensamt språk, kultur och historia, 2) en gemensam svensk ras, 3) Runeberg – den gemensamma skalden och 4) besökens syfte: vänskapsband och gemenskapskänsla.

Under dagarna i Finland besökte studenterna även staden Borgå, ca 60 km utanför Helsingfors, i vilken övernattning även skedde. Natten har senare kallats ”den svenska natten i Borgå”, emedan de svenska och finländska studenterna sysselsatte sig med diverse upptåg i den nattliga staden. Inte ens poliskonstapelns uppmaningar kunde stoppa studenterna från att ta till sere-nadsång längs med stadens gator. Antalet studenter som var med under Borgåvistelsen uppgick till närmare 160 vilket väckte stor uppmärksamhet. Under det svenska besöket förevisade nylänningarna ivrigt de svensk-finländska nationalhjältarna Albert Edelfelt, Runeberg och Eugen Schau-man. Besöket bevakades flitigt av framförallt den svenskspråkiga tidningspressen i Finland. Flera upsaliensare förlängde sin vistelse och besökte bl.a. Nylands nations inspektör Axel Wallenskölds sommarställe.

110 år har gått sedan Nylands och Snerikes förbrödrade och försystrade sig i det snerkingska nationshuset, och mången snerking och nylänning har bevistat nationen i den andra rikshalvan. Bland våra senare milstolpar i vänskapen kan bl.a. nämnas att Nylands nation år 1928 valde Snerikes inspektor Rutger Sernander till sin första utländske hedersledamot. Sedan 1932 har vi delat ut våra nationsband åt medlemmar som bevistat respektive nation. Under andra världskriget donerade Snerikes 200 mark åt nylänningarna som skulle gå ”till ett behjärtansvärt ändamål”. Ett stipendium för en tre månaders vistelse hos Snerikes i Uppsala utlystes 1941. Efter kriget var kontakterna till Norden och Sverige livsviktiga för finländarna; kontakterna till till Snerikes fortsatte vara minst lika livliga som innan och under kriget donerade Snerikes stipendiat ett kilo socker som lottades ut bland nylänningarna. Ännu 1948 hämtade de upsaliensiska stipendiaterna med sig 5 kilo socker, ett större antal chokladpraliner, cigaretter, kola, tvål och en burk kaffe till ett fattigt Finland i vilket rådde sträng ransonering av livsmedel. Mycket uppskattade gåvor med andra ord.

2. Nu

Denna tradition av kordialitet och glädje har fortsatt med oförminskad styrka ända in i våra dagar. Kröningen på denna långvariga och goda relation skedde den första helgen i mars detta år, då elva nylänningar bevistade Snerikes för att medelst jubileumsbal fira de 110 gemensamma åren vi lagt bakom oss. Helgen inleddes vid nylänningarnas ankomst på fredagen med inmundigande av öl och påföljande välkomstmiddag, under vilken bägge nationer gjort ett strålande arbete i att jämka ihop våra, förvisso lika, men icke desto mindre skiljaktiga sångböcker till ett gemensamt sånghäfte. Med varsin sånganförare redo och snapsglasen bräddfyllda skålade och sjöng vi oss hela vägen ut på det efterföljande klubbansgolvet och avslutade aftonen med eftersläckning i de alltid lika gästvänliga nylänningarnas hägn. Ryktet gör gällande att nationens öltillgångar decimerades avsevärt under denna afton.

Lördagen inleddes med aktivitet anordnad av gästerna – under den nyländska fanan styrdes stegen mot universitetshuset för att snerkingarna på dess trappa skulle få avnjuta skönsången från den tio man starka ”Nyländska

kören”. Upplevelsen var slående lik den nylänningarna måste ha fått 1909, även om denna kantat inte tilldrog sig inne i själva universitetshuset som när det begav sig. Några förbipasserande turister verkade njuta lika mycket som snerkingarna och det var ju ett hedersbetyg. Därefter följde, liksom 1909, exkursion till Botan. Denna gång lös dock talen med sin frånvaro – istället utkämpades landskamp i den legendariska sporten ”flunkeball”, varur Sverige gick segrande efter det att Finland uppenbart haft en förrädare i sina led. Schemat avslutades med att det intogs gemensam lunch och mer öl på Uppsalas mest mondäna etablissemang pizzeria Palermo, innan samtliga deltagare skingrades för att gå hemåt och skifta om till festsvid.

Balaftonen började med välbesökt fördrink hos förste kurator i Gula villan, varefter mingel vidtog i nationshusets trapphall. Efter nyländsk begäran var ett flertal deltagare utstyrda i studentmössa enligt den i Uppsala födda, men i Helsingfors bättre förvaltade traditionen att så göra i studentikosa sammanhang. På klubbmästarnas signal flyttade sig samtliga snerkingar upp på balustraden för att under tystnad vänta in de nyländska vännerna. Dessa upprepade 1909 års trappmarsch och sjungande *Nylänningarnas marsch* tågade de stolt uppför trappan för att möta snerkingarna. Därpå skedde intåg till festsalen, där den nyländska, snerkingska och svenska fanan ståtligt vakade över oss från sin plats under ovan nämnda Rutger Sernanders porträtt.

Själva middagen förlöpte, som brukligt är, utan större minnesvärda händelser; maten var förglömlig, brännvinet flödande och sångerna var många. Talen var, trots en större mängd och längd än vad som är brukligt, fantastiska och fångade i stort den känsla av vänskaplig kärlek våra bägge nationer känner. Vi fick höra Nylands nations kurator djuplodande orera om de historiska banden mellan våra nationer och dessutom glädjefyllda minnen från medlemmar som ofta besökt våra vänner i öst. Mest minnesvärt var kanske Snerikes hedersledamot Viveca Halldin Norbergs hjärtliga tal om hur hennes föräldrar en gång möttes i Finland och hur hon genom sin börd kom att få betydande band också till Nylands nation. För att ytterligare stärka och bekräfta våra nationers vänskapsband, undertecknades av Nylands kurator och Snerikes förste kurator en försäkran om fortsatt goda förbindelser, följt av ett högtidligt uppläsande av dess innehåll.

De lyckliga festdeltagarna vid Jubileumsbalen den 2 mars 2019, formerade till gruppfoto i nationens trappa.

Denna afton var de tvenne sånganföarna i sann nyländsk anda utrustade med värjor och viftade oroväckande rappt med dessa under sångernas upptagande. Viss förvirring rådde om betoning av och rörelser till sångerna, men i all vänskaplighet löstes detta under muntra former. Likaledes med skålarnas rörelser, som i takt med att glasens innehåll sjönk blev mer och mer yviga. Kvällens höjdpunkt var utdelandet av den för tillfället framtagna minnesmedaljen i grönt band, som orörd fått ligga under samtligas kaffekoppar tills överraskningen kunde avslöjas. Efter många glada timmar och oväntat många pauser med tillhörande mellansupar bröts taffeln till *O, gamla klang* ackompanjerad på piano av hedersledamot Christer Henriksén, detta till nylänningarnas glädje och förundran. Natten fortsatte sedan med dans, både till blås och mer modern musik innan den bleka gryning påminde oss om att det också fanns en morgondag. Liksom 1909 var det i musikens tecken vi kom samman för att ännu en gång möta dagen (som denna gång var mulnare och snögare än för 110 år sedan).

Helgen avslutades på söndagen med en brunch av det våtare slaget i nationshuset. Pytt och brännvin stod välbehövligen till förfogande och dämpade de problem som ofta uppträder efter en hård kväll i goda vänners lag. Landskamp i ölhävning utkämpades i sedvanlig ordning och Finland gick naturligtvis och rättmätigt segrande ur denna batalj. Efter att ett stort antal snapsvisor rivits av och en brunchdeltagare uppfört en ytterst ekvok dansuppvisning, var det dags att ömsint ta farväl och skingras för hemresor eller vidare barövningar. Flertalet nylänningar lämnade Uppsala stolt iförda Snerikes collegetröjor. Det var en varm och gemytlig stämning som rådde hela helgen och vi kunde inte ha firat ett bättre jubileum än detta. Återigen har det bevisats att nylänningar och snerkingar är av samma virke och därför trivs så bra i varandras sällskap – det går helt enkelt inte att ha tråkigt med ett sådant fantastiskt umgänge. Sannerligen är vi De bästa nationer i respektive rikshalva.

Nu blickar vi framåt mot minst 110 år till! Åtskilda av havet hyser vi kärleksfull vänskap.

Tänkespräken under taket

Om visdomsorden i vår festsal och trapphall

av Christer Henriksén

Alldeles under taket i nationshusets festsal och trapphall finns ett antal paneler, som dels upptas av namnen på bemärkta landsmän och nationens gynnare, dels av några tänkespråk och deviser som speglar det sena 1800-talets smak och sentiment. Om de tjugosju namn som pryder väggarna skall inte skrivas här; det är stoff för en egen Majhälsning eller nära nog för en egen bok. Deras levnadsår och huvudsakliga verksamhetsområden finns listade i professor Anders Åmans kapitel om nationshuset i den festskrift som publicerades till dess 100-årsjubileum 1997. Flertalet förtjänade sin plats genom betydande insatser inom vitterhet och vetenskap, och några hade dessutom framträdande positioner vid nationen. Det som intresserar oss här är de fyra deviser som upptar de stora panelerna på västra och östra väggarna i festsal och trapphall. Varifrån dessa hämtats är i ett fall alldeles uppenbart, i ett par andra åtminstone känt medan källan till det fjärde förefaller ha varit föremål för missuppfattning redan när det målades på sin panel och med tiden ha fallit i fullkomlig glömska.

Vilka texter som skulle pryda dessa bemärkta platser i vårt nationshus krävde förstås en viss eftertanke av medlemmarna i den byggnadskommitté som hade att besluta därom. Diskussionen började så sent som 7 september 1897 – knappa två månader före husets invigning den 30 oktober – och man kom redan vid detta möte fram till ett preliminärt förslag gällande både namn och tänkespråk, som kom att stå sig nära nog oförändrat då man tog det slutgiltiga beslutet vid kommittémötet den 18 september.¹ Vid detta tillfälle beslutades också om de olika namnens och devisernas placering.

¹ Byggnadskommitténs protokoll finns i nationens deposition på Carolina Rediviva, vol. U1035:a2. Den enda skillnaden mellan förslaget av den 7 september och beslutet av den 18 är att man från början tänkt sig inkludera Laurentius Normannus, framstående humanist och vetenskapsman under det sena 1600-talet och Nerikes nations inspektör 1686–1703. I det slutgiltiga beslutet har han lyfts ut och ersatts av de mer

Av de fyra tänkespråken är det idag utan tvivel det som pryder festsalens västra vägg, ovanför avdelaren till kommittérummet, som ådrar sig störst uppmärksamhet. Jag vill därför börja med att säga något om detta, för att sedan också ge några korta upplysningar om de tre övriga.

1. Så är vår lära: älska vår hembygd, värna dess ära och frid – eller dö

Under denna imposanta devis, som får sägas dominera vår festsal, står längst till höger namnet Strömberg. Denne Adam Theodor Strömberg föddes i Strängnäs 1820, skrev in sig i nationen 1839 och kom att bli en framträdande personlighet inom nationslivet på 1840-talet. Tillsammans med Carl Abraham ”Pastorn” Löfvenius, Herman Christian Adolf Sahlstedt och Nils Oscar Holmlund var han en av ”huvudredaktörerna” för nationens informella skämt- och skvallertidning *Göken* och i besittning av en påtaglig poetisk begåvning som senare kom att förskaffa honom flera priser från Svenska Akademien. Strömbergs namn är det enda som förekommer på två ställen i vår festsal, eftersom det också står att läsa i den andra panelen från vänster på norra väggen.

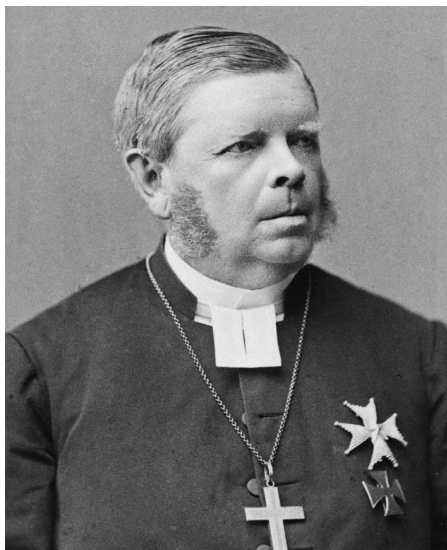
”Så är vår lära ...” är den inledande raden i en nationssång som Strömberg skrev till Valborgsmässoaftonen 1844, och kan alltså vid årets majmiddag nära nog på dagen fira sitt 175-årsjubileum. Texten tonsattes av nationskamraten Carl Ludvig Lindberg (född 1811 i Stenkvista, död 1895 som kyrkoherde i Thoresund), som hade prästvigts redan 1838 och 1844 tjänstgjorde som skolmästare och organist i Kumla, varför kontakten mellan textförfattare och komponist fick skötas per korrespondens.

Strömbergs och Lindbergs komposition förekom som nationssång under stora delar av 1800-talet; ännu 1874 fanns den med på programmet vid en konsert som ”Södermanlands och Nerikes nations kapellister och sångare” gav i Strängnäs domkyrka den 19 september till förmån för byggnadskassan och verkar ju fortfarande 1897 ha funnits i landsmännens medvetande. I alla händelser tävlade den nog aldrig på allvar med Malmströms och Hamnströms ”Sång för Södermanlands Nation”, som tillkommit några år tidigare

bekanta bröderna Olaus och Laurentius Petri från Örebro, som väl sannolikt hade läst något i Uppsala men förstås aldrig varit med i någon nation.

och som vi numera helt enkelt kallar ”Nationssången”. Säkert är att den med tiden försjönk i så gott som fullständig glömska. Anders Åman anger visserligen att orden i festsalen ”är ur en sång som sedermera biskopen Adam Theodor Strömberg skrev för nationen 1848”, men daterar den alltså fyra år för sent.

Texten till ”Så är vår lära” trycktes av Karl Fredrik Karlsson i *Till vår hembygd*, en ”minnesbok” som nationen gav ut 1897 till förmån för det nya nationshuset. Däremot verkar musiken ha varit bortglömd under överskådlig tid, gissningsvis under större delen av 1900-talet, om inte längre. Tursamt nog har nationen ett visserligen bristfälligt katalogiserat och därför svårnavigerat men dock omfattande notarkiv. Det innehåller både tryckta noter (ända tillbaka till 1700-talet) och ett rätt stort antal handskrifter. Där finns flera handskrivna samlingar med manskörsstycken från 1800-talet, bland annat fyra band med 84 sånger i arrangemang för fyrstämrig manskör (signum 513a–d). I den volym som innehåller förstatenorstämman ligger en lös lapp med texten ”Dessa nothäften öfverlemnas till Söderm-Ner-Nation, om nationen vill emottaga dem. F. W. Mossberg”. Fredrik Wilhelm Mossberg (1835–1917) gick inom nationen under beteckningen ”Ingeniören”, eftersom han studerade till lantmätare. Hans bror, Victor Alexander Mossberg (1839–1910, omväxlande kallad ”Mossis”, ”Moses” och ”Mosslund”), tillhörde nationens vittra elit och var framstående Gökförfattare, vid sidan av sådana namn som *Mohrens* upphovsman Per Elfvik. Fredrik Wilhelm blev sedermera förste lantmätare i Uppsala län, och verkar ha donerat sina notböcker till nationen strax före sin död; de är stämplade med nationsbibliotekets stämpel den 1 februari 1917, och Mossberg gick ur tiden den 3 januari.

Theodor "Thore" Strömberg i biskopskrud, med Nordstjärneordens kraschan och Karl XIII:s orden på bröstet.

I dessa notböcker, som innehåller en verklig skatt av manskörsmusik från mitten av 1800-talet, finns som nr. 13 just ”Så är våra lära”. En transkription av noterna finns återgiven här nedan, med största sannolikhet styckets *editio princeps*. Vem som skrivit arrangemanget framgår inte, men eftersom Mossbergs notböcker tillkommit bara något drygt decennium efter själva kompositionen kan det mycket väl vara Lindbergs eget original.

Texten, sådan den återges av Karlsson i *Till vår hembygd*, har följande lydelse:

1.
Så är vår lära:
älska vår hembygd
värna dess ära
och frid, eller dö.
Fäderneärvd och
stark är vår kärlek,
stark som en järnek
på Mälarens ö.

Såg du, o broder,
vid midnattens timma
fullmånen stråle
från strand och till strand
dallrande jaga
flyktande nymfer?
Hörde du Näckens
guldsträng ibland?

2.
Sjöng du på berget,
lekte i skogen,
flöt du på böljan
lycklig och fri?
Minnes du hemmet,
minns du den kärlek,
minns du det hopp, som
du tände däri?

Flammar vid minnet
en kraft i ditt hjärta,
lågar ett mod, som
det rätta förmår?
Då är du värdig
fädernas bygder;
trofaste broder,
då är du vår!

Om man tittar noga i Mossbergs notböcker ser man att den allra första raden har undergått en liten modifiering. Där ges nämligen texten en mer krigisk prägel: ”Så är vår lära: älska vår hembygd, värna dess ära *med strid*, eller dö”. När ”med strid” ändrades till ”och frid” går inte att säga, men uppenbarligen före 1897. Strömbergs ursprungliga text får kanske betraktas som ett utslag av den skandinavism som låg i tiden och underblåstes av situationen kring Slesvig-Holstein, som utmynnade i det slesvig-holsteinska kriget

Så är vår lära

(Valborgsmässoafton 1844)

Th. Strömberg

C. L. Lindberg

Marsche

TENORI

BASSI

mf *f*

mf *f*

Så är vår lä - ra: äl - ska vår hem - bygd, vär - na dess är - ra och frid, el - ler dö.
Sjöng du på ber - get, lek - te i sko - gen, flöt du på böl - jan_ lyck - lig och fri?

5

p *cresc.* *f*

p *cresc.* *f*

Fä - der - ne - ärvd och stark är vår kär - lek, stark som en järn - ek på Mä - ra - rens ö.
Min - nes du hem - met, minns du den kär - lek, minns du det hopp, som du tän - de där - i?

9

p *cresc.*

p *cresc.*

Såg du, o bro - der, vid mid - nat - tens tim - ma, full - må - nens strå - le från strand och till strand
Flam - mar vid min - net en kraft i ditt hjär - ta, lå - gar ett mod, som det rät - ta för - mår?

13

p *f*

p *f*

dall - ran - de ja - ga flyk - tan - de nym - fer? Hör - de du Näs - kens guld - sträng i - bland?
Då är du vär - ig fä - der - nas byg - der; tro - fas - te bro - der, då är du vår!

1848 och som bl.a. föranledde Wennerberg att komponera den direkt krigiska körmarschen ”Hur länge skall i Norden den döda frid bestå?”. 1844 var för övrigt ett fruktsamt år på den nationalistiska sångens område. Detta år skrev både Richard Dybeck ”Du gamla, du fria” och C.V.A. Strandberg ”Kungssången”, till Otto Lindblads musik.²

De krigiska hymnerna uppfattades uppenbarligen redan i sin samtid som en smula överspända och blev tidigt föremål för travesti. Wennerbergs ”Hur länge skall i Norden” blev en snapsvisa till halvan, ”Hur länge skall på bordet den lilla halvan stå?”, med ny text sannolikt av Carl Rupert Nyblom. Strömbergs ”Så är vår lära” kom också tämligen omgående att parodieras av hans *Gök*-kollega Nils Oscar Holmlund (av ”Pastor” Löfvenius karaktäriserad som en ”galning och obegripligt toujour människa”), som till gåssexan den 10 november 1844 lanserade följande omdiktning (som också, med anmärkningen ”parodi”, står inskriven under basstämmornas originaltext i Mossbergs notböcker):

Så är vår lära:
punsch, fastän hembrygd,
låt oss förtära
i liv och i död!
Norbergs Jamajka
skönt fuktar strupen;
se'n kommer supen
till hjälp i vår nöd.

Såg du, o broder,
vid midnattens timma
fulla studenter
på Fyrisåns strand
raglande jaga
flyktande nymfer?
Hörde du *Pastorns*
gapskratt ibland?

”Så är vår lära” var inte Strömbergs och Lindbergs enda alster, även om de veterligen aldrig därefter skrev något tillsammans. Lindberg var från 1846 *director musices et cantus* och domkyrkoorganist i Strängnäs, och komponerade som sådan både preludier, fem kantater ”för sopran, alt, tenor och soloröst, med accomp. af pianoforte eller orgel” (1858) samt en *Messa till instiftelseorden vid den Heliga nattvarden* (1885). 1866 invaldes han i Kungl.

² Carl Wilhelm August Strandberg (med pseudonymen Talis Qualis) kom från Stigtomta utanför Nyköping och var inskriven vid nationen en kortare period 1837; han var dessutom kusin till den Carl Gustaf Strandberg som sannolikt är upphovsman till en av deviserna i trapphallen, varom mera nedan

Musikaliska Akademien. Theodor Strömberg blev 1864 domprost i Strängnäs (och torde alltså en tid ha varit Lindbergs kollega), sedan pastor primarius i Storkyrkan i Stockholm och slutligen biskop i Strängnäs 1881; samma år valdes han till hedersledamot vid nationen. Sedan han beträtt den teologiska banan – han verkade dessförinnan som lärare – utgav han förstås en del skrifter inom det facket (och skrev också psalmer, bl.a. ”Två väldiga strida om människans själ”, nr. 536 i 1986 års psalmbok), men han hade dessförinnan också publicerat sig som sekulär poet med skaldestyckena *Invalidens saga* (1852) och *Holofzin* (1857, belönat med Svenska Akademiens mindre pris). Så sent som 1888 utgav han det musikdramatiska stycket *Baldersfesten. Tidsbild från 8:e årh.*, med musik av August Melcher Myrberg och illustrationer av Jenny Nyström. Strömberg avled den 3 maj 1889.

2. För honom ler lifvet fagrast som väl vet vad han vet

Under denna text, som finns på östra väggen i festsalen, står källangivelsen ”Den höges sång”, d.v.s. Hávamál, den andra och längsta delen i den s.k. *Poetiska Eddan*; ”den höge” i sammanhanget är ingen mindre än allfader Oden. Innehållet är tillkommet mellan 800- och 1200-talen och består till stor del av tänkespråk av just detta slag. Vår text är hämtad från den 54:e strofen, som i original i sin helhet lyder ”Meðalsnotur / skyli manna hver, / æva til snotur sé. / Þeim er fyrða / fegurst að lifa / er vel margt vitu”. Den svenska versionen i festsalen kommer från den tidens ”standardöversättning” av August Gödecke,³ där strofen lyder: ”Klok med måtta / hvar man vare, / öfverklok ingen; / för honom ler / lifvet fagrast, / som väl vet, hvad han vet!”.

Det tänkespråk som pryder vår festsal förefaller ha varit populärt under det slutande 1800-talet. Det förekommer i citatsamlingar och kalendrar och återfinns, i den förkortade versionen ”För honom livet ler, som väl vet vad han vet”, under takfrisen på Matteusskolan i Vasastan i Stockholm (invigd 1902).

³ P. A. Gödecke, *Edda. En isländsk samling folkliga forntidsdikter om Nordens gudar och hjältar*, Stockholm 1877. Gödecke var östgöte men har en flyktig koppling till Närke, eftersom han mellan 1873 och 1876 var föreståndare för Örebro läns folkhögskola i Vrana utanför Sköllersta.

3. Frihet är det bästa ting, som sökas kan all verlden omkring

På östra väggen i trapphallen, eller ”vestibulen”, som den ursprungligen kallades, står den text som utan tvivel varit mest bekant för den bildade allmänheten under 1900-talet. ”Frihet är thet betsta ting, / ther sökjas kan all världin omkring” är de första två raderna i tjugooåttonde strofen i en lång dikt av biskop Thomas Simonsson av Strängnäs (således Theodor Strömbergs medeltida företrädare), som i modern tid vanligen gått under beteckningen ”Frihetsvisan” och som sannolikt författades 1439 eller 1440. Dikten, som finns bevarad i en handskrift som skrivits kring Strängnäs domkyrka på 1470-talet (nu i Kgl. biblioteket, Cod. B. 42), är anmärkningsvärd på flera sätt, inte minst eftersom den är det första stycke svensk poesi som vi kan knyta till en given författare. Frihetsvisan kan delas in i två avdelningar, först en berättande del (strof 1–27) som behandlar Engelbrekt och Sveriges tillstånd under Erik av Pommern. Från strof 28 övergår visan till en hymnisk stil som bibehålles fram till den avslutande trettiofemte strofen, och där Thomas utvecklar sitt frihetsideal. Vilket slags frihet som det egentligen rör sig om är en komplex fråga som varit föremål för stundtals intensiv debatt – Sveriges politiska frihet från unionen och kung Erik, kyrkans frihet (*libertas ecclesiae*), friheten som filosofiskt koncept o.s.v. Lyckligtvis behöver den frågan inte utredas här.⁴ Intressant är i alla händelser den rad som följer efter texten i trapphallen och som utelämnats där. Efter att ha konstaterat att frihet är det bästa som kan sökas i världen skriver Thomas ”then frihet kan väl bära”, d.v.s. ”för den som kan bära (d.v.s. handskas med) friheten på ett ansvarsfullt sätt”. Denna inskränkning – tanken att friheten inte är för alla – är mycket gammal och går tillbaka åtminstone till antikens Rom, där *libertas* betraktades som ett slags ståndsdygd som tillkom senatorerna, och som det vore oklokt och direkt farligt att anförtro åt *plebs*.

Biskop Thomas själv (som deltog med liv och lust i de politiska händelserna i 1400-talets början) föddes omkring 1380 på numera okänd ort (det är väl ingen vågad gissning att han var sörmlänning), utsågs till kanik i Strängnäs stift 1405, studerade sedan vid universiteten i Leipzig och Paris, blev

⁴ Den som är intresserad av den historiska bakgrunden till och hela problematiken kring biskop Thomas Frihetsvisa hänvisas till den fylliga framställningen i Magnus von Platens *Tvistefrågor i svensk litteraturforskning*, Stockholm 1966, 7–49.

domprost i Strängnäs 1417 och biskop där 1429. Han avled i januari 1430 och ligger begravd i Strängnäs domkyrka, där hans grav fortfarande kan beskådas. Den strof i hans Frihetsvisa som det här är fråga om tillhörde allmångodset bland fosterländska sånger långt in på senare hälften av 1900-talet och har tonsatts ett stort antal gånger, bl.a. av Alice Tegnér och Hugo Alfvén. Den senare tonsättningen fanns med i nationens första sångbok (1934), men togs bort redan i den följande upplagan 1944.

4. Ett folk som forntid haft skall äfven framtid äga

Devisen på västra väggen i trapphallen – ”Ett folk som forntid haft skall äfven framtid äga” – har på senare tid framstått som den mest gåtfulla. Anders Åman skriver att den är ”svårare [sc. än biskop Thomas] och har trotsat många kännare av äldre litteratur. Kanske är den heller inget citat utan en formulering i 1800-talets anda, gjord för just denna plats”.

Nu finns det i och för sig även på denna, liksom på de övriga deviserna, en källhänvisning längst ned till höger. Under denna devis läser vi namnet ”Sander”. Jag förmodar att man med detta namn avsåg nationsmedlemmen Fredrik Sander från Vintrosa (1828–1900), kurator 1855–56 och sedermera hedersledamot (1891). Vid sidan av sin ämbetsmannabana var Sander poet och publicerade flera diktsamlingar.⁵ 1889 invaldes han också in på stol nr. 7 i Svenska Akademien (på vilken stol han sedermera skulle komma att efterträdas av arkitekten Albert Theodor Gellerstedt, vår nationsgravs formgivare). Men så vitt jag kan se finns ingenstans i hans publicerade poesi en rad som ens liknar ”Ett folk som forntid haft skall äfven framtid äga”. Nu är det emellertid så, att Fredrik Sander fungerade som utgivare för de *Samlade vitterhetsarbetena* av en annan landsman som också var ledamot av Akademien (stol nr. 12), Carl Gustaf Strandberg från Stigtomta (1825–74, kusin till ovannämnde Strandberg).⁶ Bland dessa samlade vitterhetsarbeten finns på sidorna 58–66 den versifierade minnesruna som Strandberg författade över Esaias Tegnér (och som 1853 förskaffade honom ett hedersomnämmande från Akademien). Här kan man läsa, i tjugoförsta strofen, raderna 3–4:

⁵ *Den fallande stjernan. Sånger till Selma* (1854), *Karlvagnen. En diktsamling* (1856), *Lagerfesten. Poem* (1857) och *Dikter* (1870).

⁶ Carl Gustaf Strandberg, *Samlade vitterhets-arbeten*, Stockholm 1874.

”Hvart folk, som forntid haft, skall framtid ega, / Om ibland det en Frithiofs skald står opp”.⁷ Om utgivaren Fredrik Sander någonstans i sin egen poesi infogade raden ”Ett folk som forntid haft skall äfven framtid äga”, så fullständigt snarlik Carl Gustaf Strandbergs ”Hvart folk, om forntid haft, skall framtid ega”, vore det i så fall som en medveten allusion till Strandbergs runa. Detta är i och för sig inte otänkbart. Men en sådan allusion finns i alla händelser inte i hans ovannämnda diktsamlingar, och jag skulle gissa att medlemmarna i nationens byggnadskommitté råkat förväxla upphovsmanen Strandberg med utgivaren Sander, och dessutom inte citerat Strandberg helt korrekt – vare sig den nu beror på att man citerat ur minnet eller att man medvetet ändrat textens lydelse; märkligare saker har hänt i litteraturhistorien. Jag menar därför att devisen på trapphallens västra vägg rimligen och väsentligen måste tillskrivas Carl Gustaf Strandberg.

Det kan förstås hända att tänkespråken under taket kan te sig pretentiösa för en modern betraktare, som kan känna sig främmande inför 1800-talets uttryck, drastiskt trots sin sköna språkdräkt. Man kan tänka att de representerar en svunnen tids värderingar med liten eller ingen relevans för dagens studenter. Men även om tänkespråken genom sina formuleringar är förankrade i det sena 1800-talet, är kärnan i deras budskap trots allt inte tidsbundet. De talar om kärlek till hembygden, kunskap utan fåfänga, frihet och framtidshopp. Det är en erinran om varifrån vi kommit och vart vi är på väg, och om något av det som är viktigt på vägen.

Postscriptum

Den 17 mars gjordes en inspelning i nationens festsal av *Så är vår lära*, tillsammans med *Känner du landet* i det arrangemang som finns i Mossbergs sångböcker. Styckena utfördes av en kvartett bestående av Carl Risinger, Peter Stockhaus, Göran Carenbäck och Johan Jern, och för produktionen svarade undertecknad och Patric Svensson. Meningen är att inspelningen skall finnas tillgänglig på Spotify (och på nationens websida) när detta läses; håll utkik!

⁷ ”en Frithiofs skald” syftar på Tégners diktverk *Frithiofs saga* (först publicerat i Götiska förbundets tidskrift *Iduna* 1820–22).

När nationen hade SceNdrag

Historien om ett storband

av Nils Andersson och Staffan Furusten

Cigaretten hängde löst i mungipan. Hukad över pianot lät han fingrarna leka sig fram över tangenterna. En enkel melodi. Slumpmässig men samtidigt med något slags struktur. Det var som om musiken inte riktigt ville ge upp. Trots att det var dags att gå hem. Runt omkring honom plockades saker ihop. Notställ fällades ihop. Så gott det gick i vissa fall. Noter som trillat på golvet samlades ihop. Det nedplockade trumsetet var redan på plats i lådorna. Mikrofonerna hade tagits ner. Festen var slut. Nu var det bara efterslänrare kvar. Och ett gäng trötta musiker.

Det är lätt att glömma. När alla gästerna gått hem, eller vidare till en eller annan efterfest, då blir musikerna ofta kvar. Dansen är slut men det måste fortfarande städas upp. Det bärs och kånkas, ibland fram till gryningen. När man försöker komma ihåg vad som hände egentligen, är det ibland bara kånkandet man minns. Men så illa ställt var det nog inte. Det vara bara länge sen och minnet sviker.

En gång i tiden var det i alla fall inte bara hornblås som gällde på den bästa av Nationer. Två gånger faktiskt. Senast det bar sig av var på 80-talet. Gången innan var så himla länge sedan att den som är intresserad får fråga legenden Tom Pauli. Han var ju med redan då – på 60-talet. Den del av historien vi andra har en chans att minnas tog sin början när Hornboskapen bara firat sisådär 145 år – ingen ålder på en orkester, men många efterslag hade det blivit. Då blev Nationen med storband. Ibland hade det pratats jazz och om hur Ulf Lindsjö en gång i forntiden (som det verkade för oss ungdomar) lett ett storband. Det lät ju spännande och annorlunda. Och det är väl egentligen rätt naturligt. Det finns ju instrument som inte riktigt passar bland Hornboskap. Saxofoner, gitarrer (förutom Bengt-Georg Gilmark förstås!) och pianon. Ägarna av dessa instrument kan ju inte alla spela bastrumma. Eller?

ScenDraget spelar dans på Gyllenhielmsgasquen 1990.

En av dessa bastrummisar hade dessutom redan varit med storband. Bengt Nilsson (sedermera Qvigstad) hade i hemstaden Eskilstuna lett ett storband under flera år. Som saxofonist frågade han sig naturligtvis om bastrumman kunde ge samma njutning. När han kom fram till att det var rätt tveksamt fattade han sitt beslut. Han startade ett storband. Och han hade tre fördelar. Han kände flera av Nationens musiker sedan tidiga år i Eskilstunagardet. Han kunde både spela jazz och leda en orkester. Och han hade ett antal storbandsarrangemang med mystiskt ursprung (av någon underlig anledning hade vissa sidor en stämpel som sade Eskilstuna Musikskola). I vilket fall ... höstterminen 1986 kallade Bengt till storbandsrepetition. Och man tager vad man haver. Trombonister fanns det inte många, så det fick bli ventilbasuner och tenorhorn.

Trumpetsektion leddes av Eskilstunas egen Kent Jonsson (f.d. musikanföreläsare) och det blev en bastuba som fick reda ut de djupare registren (lysande gjort av Olof Almgren under flera år). De första repen blev nog som de blev, men Bengt gav inte upp. Han hade rejält med tålmod. Han tröttnade inte på

att förklara – om och om igen – att efterslag inte svängde, det behövdes synkoper (vad nu det betyder). Sakta men säkert började det låta. Vissa bitar var lätta, *Ain't misbehavin'* och *Sunny side of the street*, till exempel. Andra visade sig vara knepiga. Det tog många långa timmar att få till det med Glenn Millers *In the mood*. Det hjälpte kanske inte att vissa av bandets medlemmar tyckte instrumenten var bångstyriga. Och det där med att läsa noter ... ja, det var det ibland lite si och så med. Vissa kunde spela men inte läsa noter, och somliga kunde läsa noter men inte spela. Men övning ger färdighet och det ena ledde till det andra.

Relativt tidigt i orkesterns historia hade man nöjet att ha en gäst som ledde ett rep i Nationens festsal. Trumpetlegenden Bent Person försökte lära oss ett arrangemang av *When it's sleepy time down south*, med bandet som bakgrund till klingande Louis Armstrong-toner. Efter ett tag lät det riktigt proffsigt. Men det är en sak att repa i nyktert tillstånd med en toppmusiker som solist. En helt annan femma att upprepa det hela efter en festsexa och med en mer lokal hjälte som solist. Ibland gick det som det gick, men det hände faktiskt att Kent fick till det riktigt ordentligt. Eller var det kanske ställde till det han gjorde?

Efter några försök att hitta användbar plats för storbandets repetitioner gav man upp Nationens lokaler och embarkerade till Katedralsskolans aula. Mer släpande, men lokalen hade en stor fördel jämfört med Tornrummet (numera Tom Paulis rum) där Hornboskapen repar. Det gick att höra vad både man själv och andra spelade. Kanske var det därför det ändå gick ganska fort att få ihop en spelbar repertoar, för snart nog var det dag för gasque och den första dansspelningen. Hur det skulle gå med det var det ingen som oroade sig för, jo kanske Bengt som hade varit med förut, för andra var det viktigare vad man skulle kalla sig. SNERikes Storband var visserligen helt korrekt, men kanske väl mycket korrekt. Studentorkestrar brukar ju ha mer fyndiga namn. Efter lite diskussioner kom man överens om att SceNdraget skulle kunna fungera. På vägen hade flera alternativ, som exempelvis SceNgångarna, utslutits. Man skulle ju spela till dans, och att locka folk till att göra just det med ett sådant namn på orkestern var kanske inte en helt brilliant idé.

Via Katedralskolan rekryterade man dessutom två unga trombonister (Henrik Ågren och Svante Jonsell). Under hela orkesterns tid såg de, med viss hjälp från sektionsledaren Rikard Levin (i sinom tid musikanförare), till

Nils Andersson, nationens svar på Miles Davis, blåser så det ryker på gåsmiddagen 1989.

studentorkestrar. Hornboskapen hade då som nu kavajer av det inte mest moderiktiga slaget. Wijkmanska blecket från Uplands hade sjömanskläder, i regel inte rena, och Östgöta Nationskapell hade kexchokladutstyrsel. När det var studentorkesterfestival kom det fram många overaller ut garderoberna. Till slut bestämdes det att enkelt var bra. Svart-vit-blå-randiga skjortor köptes in, och eftersom alla hade frack fick det blir frackbyxor från midja och nedåt. Byxan kompletterades med hängslen och skjortan med ärmhållare och sedan en svart fluga runt halsen. Sedan fick det bära eller brista. För att rikta uppmärksamheten ytterligare bort från det musikaliska byggdes särskilda notställ på vilka SceNdragets fyndiga logga målades. Några av dessa konstnärliga mästerverk lär finnas kvar i någon skrubbe ...

En gång i veckan repeterades det, på onsdagarna, och med tiden så började de flesta låtar sitta bra och det blev en självklarhet att SceNdraget spelade till dans vid varje gasque. Det var en tuff utmaning för många som först spelade med Hornboskapen eller var med på sittningen i festsalen och sedan fick göra sitt bästa för att hitta koncentrationen. Men även om man fick hjälpa personalen att röja stolar och bord i festsalen för att duka upp till dans var det nog lättare än orkestrarna har idag då vi inte behövde konkurrera med

att trombonsektionen hördes. Prästsonen och jazzgossen Marcus Sundbom (också han musikanförare) delade jobbet som saxofonsolist. Allt eftersom hade man i alla fall alla stämmor representerade. Det började likna ett riktigt storband.

En annan utmaning var just det visuella. Om det brast i kompetens kunde man åtminstone se prydliga ut, tänktes det. Också det ett sätt att sticka ut bland landets etablerade

dans till DJ i trapphallen. På vår tid hade var sak sin tid. När SceNdraget spelat klart tog discot vid.

Som studentorkester tog SceNdraget del i ett par festivaler. Det mest minnesvärda tillfället är när man bjöd upp publiken till dans på scenen i Universitetets aula. Man var ju trots all ett dansband.

Repertoaren var i huvudsak från storbandens storhetstid, 30- och 40-talen. Från början var stommen den notskatt som Bengt hade tillgång till. Genom flitigt övande blev man bättre, och ambitionsnivån höjdes. Orkesterns medlemmar bidrog med originella arrangemang av mer eller mindre kända bitar. Till de mer kända hörde *As time goes by*, arrangerad i valstakt av Nils Andersson, medan de mindre hörda representerades av Duke Ellingtons *Boo-dah*, fyndigt nedskrivna av Christer Henriksén (pianist, musikanföreläsare och sedermera hedersledamot). Man införskaffade transkriberade versioner av ett antal kända låtar, och det hände även att de försågs med vad som ansågs vara mer lämplig text, som när *Strangers in the night* blev ”I Strängnäs en natt”. Man tog också över Thore Ehrlings signaturmelodi *Stand by*. Men ibland blev det för ambitiöst. Man gav sig på Glenn Millers *Song of the Volga boatmen*. Utan tvekan ett mästerverk, men det långa mittpartiet där trumpetsektionen behövde hänga med på noterna lyckades man i stort sett aldrig knagga sig igenom. Under orkesterns sista tid lyckades man i alla fall knyta ihop historien. Tom Pauli bidrog med ett trevligt arrangemang av den sömniga *Little man, you've had a busy day*, och hans egen komposition *Agneta Appelskrutt* med unison orkesterskönsång i refrängen – som båda faktiskt spelats av nationens gamla storband, många år tidigare.

Sakta men säkert spred sig SceNdragets rykte. Man spelade så pass

Staffan Furusten får feeling på solokvisiten; vårbalen 1988.

bra att Ånedinlinjen kontrakterade bandet för dansspelning över Ålands hav. Eller kanske var det så att man bokade in sig själva på en resa och det var en ren händelse att man hade med sig instrumenten och att det ena ledde till det andra. Hursomhelst hörde inte Ånedinlinjen av sig med önskan om att man skulle komma tillbaka. Så kan det gå. Brölloppspelningar ramlade in, liksom en och annan spelning på olika företagsevenemang. Man spelade till bal på slottet. Inte kungens, men i alla fall. Trettondagsbalen på Örebro slott var en av många höjdpunkter. När det var slut tackade en inte helt nykter Carl-Jan Grankvist bandets medlemmar. Han hade aldrig dansat till något liknande.

SceNdraget var i högsta grad en aktiv orkester och ett självklart inslag i nationens verksamhet under i stort sett hela andra halvan av 80-talet, men i takt med att man övade och blev bättre ställdes högre krav på musicerandet. Så ska det naturligtvis vara, men det skapade problem. Det blev svårt med rekryteringen. Visst fylldes det på i olika stämmor och instrument när någon slutade – Bengt och Kent hade återvänt till hembygden, Rikard Levin flydde landet och ersattes av Tom Pauli med sin ventilbasun – men det blev med tiden svårt att etablera ett arv som kunde gå vidare. Runt 1990 var det nästan omöjligt att hålla ett helt storband rullande. Stommen började bli färdiga med sina studier och inte tillräckligt många nykomlingar var redo att ta över. SceNdraget somnade in. Trummor, notställsbelysning och diverse noter skänktes till Hornboskapen samt den kassa som fanns kvar med ambitionen att SceNdragets stipendium skulle etableras till förmån för behövande jazzmusiker. Notställen lär, som sagt, finnas kvar, men orkesterns baritonsax försvann. Men det var inte slut med jazzmusik vid gasquerna. Några av de gamla SceNdragarna, ofta med assistans av seniora medlemmar från andra studentorkestrar, fortsatte att spela upp till dans i flera år, men i mindre orkesterformat. Så kan det gå, men när det gick, då svängde det rejält!

Vi som skrivit, Nils (ventilbasun och trumpet) och Staffan (alt-, tenorsax och klarinett), tog över taktpinnarna från Bengt och Kent efter en tid. Nils blev dirigent och Staffan ordförande. Vi har hört att det finns intresse bland dagens studenter för att återuppväcka SceNdraget. Det vore onekligen roligt om några yngre förmågor grävde upp taktpinnarna igen, dammade av de gamla notställen, tände notställsbelysningarna och gjorde ett nytt försök att erövra synkopernas rike. Jazz svänger faktiskt bättre med synkoper än efterslag!

Med Bröl som hälsning – Hornboskapen 175 år

av Patric Svensson och Oscar Tranberg

Hej. Vi fyller 176 år i år, men tänkte berätta lite om förra året, när vi fyllde jämmt. Eller, det gjorde vi väl inte riktigt heller, men man säger ju att det är s.k. ”jämnt” vart femte år, även om det rent matematiskt inte går ihop som ett jämmt nummer. Hursomhelst, år 2018 jubilerade vi i alla fall, och firade vår ringa ålder, det gjorde vi. Vilka är vi då? Jo, vi är Hornboskapen, eller Södermanlands-Nerikes Nations Hornboskap om man så vill, och nu ska vi berätta för er om vårt 175:e år!

Det började redan våren 2017, på Hornboskapens högst beslutande organ – *spritrep* – vilket är Hornboskapens officiella årsmöte och hålls dagen innan sista april. På en groggbänk bordlades punkten angående det kommande jubileet till ett extrainsatt spritrep följande höst. När höstterminen 2017 väl var kommen, samlades en förväntansfull Hornboskap i Tom Paulis rum för att utse en jubileumskommitté. Snabbt föddes förslag om många ämbeten, då varje ämbete enligt tradition genererar en drink åt var och en i boskapen. Det som sägs på spritrep stannar på spritrep, men efter ca 7 groggar hade vi en komplett grupp som hade mål i sikte, även om väderleken mellan mål och sikte var aningen dimmig. Följande höst ägnades, utöver HB:s vanliga verksamhet, mestadels åt ordvitsar och allmänt idéspånande på låg nivå och intensitet. Under oklara omständigheter föddes idén om grundkonceptet – vi skulle göra en show till jubileet.

Efter botanisering i vår repertoar kom vi fram till att HB redan har ett brett spektrum, med musik från minst lika många länder och kontinenter som Pippi Långstrumps pappa hann besöka. Just därför kändes resor och äventyr som bra ämnen för showen. Dock låg kostnaden för att få med sig hela boskapen med publik runt i världen inte i riktigt linje med vad vi kunde äska från HB vänner. Vi beslutade därför att hyra in oss på Slottsbiografen här i Uppsala. Där skulle publiken, med hjälp av oss och vår fantastiska musik, guidas på en inre resa utan dess like. Som guide på denna inre resa ville vi förstås ha en ko, och inte vilken ko som helst, utan den magnifike, excellente, splendide och honom-ska-vi-ha:ige kon Tjuren Ferdinand. Kon Tjuren Ferdinand själv skulle även han resa, men resmålet var utav mer konkret

karaktär för honom, närmare bestämt Uppsala, kom vi fram till. Vart publikens inre resa skulle styras hade vi inte riktigt bestämt än. Nationsromantiskt och passande nog satt vår eminenta manusgrupp under Studentorkesterfestivalen i den gula paviljongen på nationens innergård när de flesta idéerna kläcktes.

För att göra resan lite mer intressant uppfann manusgruppen en antagonist, som skulle, likt många andra antagonister, hindra vår hjälte och guide att ta sig fram till sitt mål. Vi kunde dock inte bestämma oss ifall denne antagonist skulle vara förkroppsligad i Fantomen på operan eller Fantomen i trikåer, så det fick bli en korsning mellan de båda. ”Bra!”, tänkte vi, nu har vi temat klart, och den röda tråden som ska komma att sy ihop denna fantastiska show är starkare än björntråd och tydligare än första cymbalslaget i *Fjäril vingad*. Att Fantomens sidekick ”Guran” skulle ha en gitarr av någon form var givet och för uppenbart för att inte ha med i manus. Under fortsatt influens av den magiska gula paviljongen samma försommardag, kom manusgruppen även på ett par klämmigt Göteborgs-inspirerade och musikrelaterade versioner av karaktärer i *Star Wars*, som var alldeles för bra för att inte ha med. ”Hur ska vi få in rymden och lasersvärd i den här redan tvärstarka storyn om en ko som jagas genom Europa av en galen Fantomen?”, tänkte vi, eller skulle vi kanske ha tänkt. Lösningen kom dock ganska snabbt i form av idén att inkludera Hornboskapens alldeles egna Jedi-liga, HB vänner. Det blev genast mycket enklare. Chewbacka byttes ut mot en skönsjungande och förslagsvis skäggig ”Kör-Backup”. Istället för Jabba The Hutt, skulle vi ha en ”Tuba mé Hutt”, spelande tuba och med fickpluntan i högsta hugg redo att bjuda på, ja, en hutt. Vidare skulle Han Solo bytas ut mot ”Horn Solo”, Yoda mot ”Coda”, och ni kanske förstår vad vi menar med klämmiga Göteborgs-inspirerade namn ...

Nästan alla idéer sparades i en digital molntjänst, och där fick de ligga och jäsa över sommaren. För att ta en paus från, eller kanske snarare elda på, det inte så produktiva arbetet med förberedelser inför jubileet, åkte Hornboskapen på hembygdsturné. En hembygdsturné kan ta sig många former och uttryck, men vi valde att basera turnén på en välbekant snapsvisa. Det var himla praktiskt att hela turnéschemat redan fanns i vår sångbok på s. 34 (i ”gamla” boken, s. 68 i den nyaste). *Hembygdsgeografi* byttes mot *hembygdsturné* och iväg for vi. Vi var osäkra på om det var galenskap eller ett genidrag

att besöka 36 orter i Södermanland och Närke, men oavsett vad så är det nog den turné med flest stopp som HB någonsin genomfört.

Med basläger i en gammal skola utanför Nyköping begav vi oss ut på vägarna i bussar och bilar med missionen att underrätta hela hembygden om vårt jubileum. Det är väldigt tacksamt att turnera i just hembygden då vi aldrig behöver presentera oss för publiken. Men då det hör till god sed att ändå göra det så är det alltid lika tillfredsställande att kunna presentera sig som alla sörmlänningars och närkingars egen orkester, även för de få som inte visste att de hade någon. Publiken var alltid lika entusiastisk över att få höra klassiker som *Den dagliga dosis*en och *Jag kommer ikväll under balkongen*, och inte ett öga var torrt när tonerna till *Gula paviljongen* ljöd ur våra instrument. Publikens storlek varierade i olika orter, och vi slog säkert någon form av rekord sett till procent av ortens invånare på flertalet stopp. Rekord slogs nog också i antalet sålda skivor. Bara i Nyköping försvann nästan en hel låda av succéskivan *Kind of Bröl*. Om du som läser det här saknar just den skivan i samlingen så är du välkommen att höra av dig till oss för att erhålla ett eget exemplar (eller tre) för det oslagbara priset 0 kr + eventuell porto.

Hornboskapen djupdyker i hembygdsgeografien, här i Snavlunda i mörkaste Närke.

Det är viktigt att vara ärlig i en *Majhälsning*, och sant är att vi faktiskt besökte alla 36 orter i visan *Hembygdsgeografi*, från Norra Bro till Skebo-kvarn. Och för att undvika eventuell skepticism så fotade vi oss själva vid alla vägs skyltar. Dessa foton skulle senare komma att användas i en musikvideo, eller musikpowerpoint, under jubileumsbanketten. Det var inte alltid enkelt att hitta lämpliga vägs skyltar att fotas vid, främst för att de flesta låg intill vägar. Men skam den som ger sig tänkte vi, och parkerade så nära vi kunde och traskade längs vägkanterna. Detta tror vi är orsaken till de för sommaren ovanligt många trafikrapporterna om boskap på vägarna i hembygden. Vissa skyltar var mer svåråtkomliga än andra, men en klar favorit var Snavlunda. Det var nämligen så fiffigt att de hade anlagt en lagom stor parkering precis invid skylten. Som om KOMunnen visste att vi var på väg.

En annan ort som vi besökte var Mariefred. Nu kanske du tänker att det var lite konstigt eftersom den orten ju inte är med i *Hembygdsgeografi*. Det tänkte vi också. Eller, inte då när vi var där. Då tänkte vi bara att Tom Paulis hemort väl är med i texten? När vi sedan skulle sjunga sången på kvällen och insåg att så inte var fallet så kom vi på en lösning. Att vi hade åkt till Mariefred var svårt att göra ogjort, men att lägga till textraden "och Mariefred" på slutet av sången gick alldeles utmärkt. Det går faktiskt jättebra att lägga till i slutet på nästan alla sånger.

När höstterminen 2018 kom, möttes den av en stark och förväntansfull boskap farande med hornen först, som vore de stuckna av en humla i baken. Det var dock inga humlor inblandade, och det var inte med ilska HB kom springande mot höstterminen. De var bara väldigt ivriga, och ville hälsa och leka med den förskräckta höstterminen. Kul hade de, och parallellt med boskapens vanliga aktivitet under hösten repades det in nya arrangemang, och manus med repertoar bearbetades likt en bulldeg. Dessa knådades, drogs ut, hackades upp, penslades med tonartsbyten, och sockrades med ordvitsar. I matlagningsprogram brukar en redan förberedd plåt tas fram för att spara tid, och vi förstår först nu på riktigt varför de gör så. Detta trots att bullbakandet i den här texten endast är en långsökt och metaforisk liknelse för vårt manusarbete. Vi hade ingen förberedd plåt under bänken, men lyckades ändå klara oss utan att det blev pannkaka av det hela. När tankarna snuddade vid just pannkakor, kom musikanföraren på den geniala idén att ta med och väcka liv i klassikern *Plättaggen* på jubileet. Gott!

Under jubileumshösten togs även en del nya hornboskapare in under anförarnas vingar, en ypperlig timing att gå med i Hornboskapen! I Tom Paulis rum repades det som aldrig förr, närvaron på rep var skyhög, och flitens lampa sken starkt och fick det rosa tornet att likna en fyr, vilket bländade förbipasserande. Trots denna produktivitet var det mycket kvar att göra, och det blev en del extrainsatta rep och många oanade talanger trädde fram under förberedelserna.

Jubileumsshow på Slottsbiografen. Fantomen och Guran med guran på ryggen.

I början av november var det inte lång tid kvar till premiären, och Hornboskapen omvandlades till en maskin som verkade kunna göra vad som helst. Som tur var fokuserade vi på sånt som var nödvändigt i stunden, t.ex. att dricka öl, men även att bygga, leta och måla rekvisita, sy kostym, samt repa ihop det nu nästan färdiga programmet. Ett par veckor före premiären skrevs även ett pampigt slutnummer klart, och i samband med att Hornboskapen flyttade in på Slottsbiografen var rekvisitan nästan helt klar. Ungefär samtidigt som inflytten skedde tillsattes även en ljud- och ljusgrupp, bestående av

inhyrda och intet ont anande kursare till HB:are. Vid genrepet var allt nästan helt i sin ordning. ”Timing är allt, marginaler är för mesar”, tänker du kanske nu, och det stämmer. Hornboskapen var redo för premiär.

Premiärkvällen, fredagen den 16:e november, var det nästintill fullsatt och otroligt förväntansfullt inne på Slottsbiografen. Showen startade i Murcia, Spanien, och från vad som verkade vara en radio på scenen spelades dånande orkestermusik. Denna musik fick Ferdinands mamma att tycka det var dags för sin son att ta en paus från sin slöa livsstil under kapsylbjörken, och göra något vettigt av sitt liv – åka till Uppsala och gå med i Hornboskapen. Ferdinand började då sitt livs största resa, samtidigt som Fantomen i Uppsala hade fått nog av att alltid hamna efter Hornboskapen i kön till skräd-daren. För att få utlopp för sin länge nedtryckta aggression, tog han upp jakten på Ferdinand för att stoppa hans resa och omintetgöra hans strävan att gå med i Hornboskapen. Under resans gång fick publiken uppleva bland annat

Paris, Moskva, Månen och den svenska västkusten, innan slutstationen Uppsala – det kallar vi valuta för pengarna! Fredagsföreställningen följdes av sexa tillsammans med HB-veteraner i Övre bar hemma på nationen. Detta var tydligen en bra uppladdning inför lördagens föreställning, som även den blev en succé framför fullsatta läktare. Den här gången satt allt ännu bättre, publiken var än mer med på noterna, och till och med vi själva började få grepp om konceptet bakom vår egen skapelse. ”Hornboskapen är ta mig tusan en egen konstform” var ett par bevingade

Musikanförelse Patric Svensson krossar kloten under Rutger Sernanders gillande blick.

ord från en gammal medlem i orkestern, finare beröm än så kunde vi inte hoppats på.

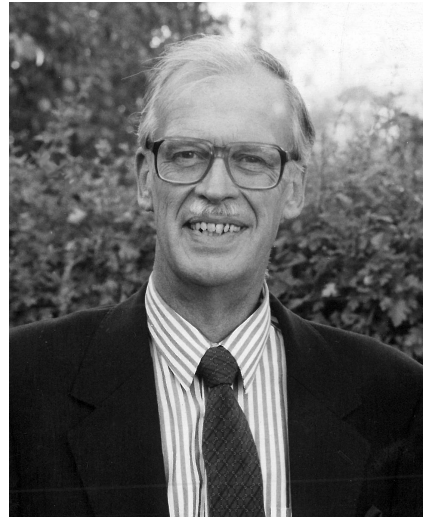
Så fort föreställningen på lördagen var färdig, började rivningen lite smått på lokalen, innan glada hornboskapare, HB-veteraner, och andra gäster begav sig till nationen för den stora jubileumsbanketten i festsalen. Under kvällen mottog HB ett antal fina gåvor i både fysisk och audiovisuell form. Med audiovisuell form, tänker vi främst på den brakkonsert de veteraner som närvarade vid kalaset bjöd på. Det var mycket för ögonen, jättemycket för öronen, och självklart väldigt uppskattat av publiken. More is more, helt enkelt. En annan gåva, som vi nog hade förväntat oss väntat men inte riktigt vågat tro på, var den toalettstol vi gav i present till V-Daläs ab Kruthornen och Letta Gardet vid ett svagt tillfälle. Detta svaga tillfälle har ingen av oss nuvarande anförare något direkt ansvar för då det var före vår tid. Denna toalettstol skänktes i alla fall till ovan nämnda orkester, med en skriftligt överenskommelse där en av paragraferna var att Hornboskapen på sitt 175-årsjubileum skulle erhålla, *och förstöra*, denna porslinsstol. Detta verkställdes självfallet på plats (inför blundade lokalansvarig) eftersom paragrafer finns till för att följas. Resterande del av banketten förlöpte utan att något mer förstördes. Danser dansades, minnen mindes, sånger sjöngs, trumpeter trumpetade och lätt är att konstatera att Hornboskapen ändå måste vara världens i allra högsta grad mest levande, och en ganska välmående, 175-åring.

Om du nu har tagit dig igenom denna text men liksom ändå inte riktigt förstått vad du har läst, vad Hornboskapen är, eller hur ett horn egentligen kan låta, så är du varmt välkommen till Tom Paulis rum varje tisdag kl. 19 för en privatlektion i grupp. Det enda sättet att förstå Hornboskapen är att bli Hornboskapen.

In memoriam

Lennart Åqvist, 1932–2019

av Orvar Starbäck

Lennart Åqvist kom till Uppsala och skrev in sig i Södermanlands-Nerikes nation höstterminen 1950. Han kom från Örebro i Närke och hade tagit studenten på Karolinska Läroverket. Hans far Gösta var chef för familjeföretaget Skofabriks AB Oscaria; han hade också tillhört nationen, varit klubbmästare vid kamratmötet 1927 och tagit en jur. kand.-examen i Uppsala. Även Lennarts farfar Ernst, som grundat Oscaria, hade som företagare aktivt engagerat sig i nationens byggnadsinsamlingar, i uppförandet av Arkadien m.m., och kallats till hedersledamot 1937.

Lennart tog snabbt akademisk grundexamen i de båda filosofiämnena samt franska och fortsatte sedan med den praktiska filosofin. Han disputeerade och blev docent i praktisk filosofi 1960 under Ingemar Hedenius professur. Han kom sedan att fortsätta med skilda arbetsuppgifter vid skilda lärosäten, vilket tämligen noga framgår i den nekrolog som ett antal av hans kommande kollegor och lärare lät publicera i *Uppsala Nya Tidning*, *Svenska Dagbladet* och *Dagen Nyheter*. Förutom i filosofin kom han alltmer att intressera sig för juridiska frågeställningar och fick också omsider ett hedersdoktorat vid juridiska fakulteten i Uppsala.

Lennart hade tidigt visat stor musikalisk begåvning och haft framgång som pianosolist såväl med Göteborgs som Örebros orkesterföreningar. Han var också en habil violinist.

Givetvis kom hans musikaliska kunnande att uppskattas och utnyttjas av nationen. Han blev såväl musik- som sånganförelse (1951–52 resp. 1954–55) och givetvis en klar tillgång i nationens kända mässingsorkester Hornboskapen. Han skrev åtskilliga arrangemang och inte minst uppskattade vi mer enkla musikanter att han ständigt såg till att stämmorna var anpassade till vars och ens kunnande och kompetens. Själv spelade han mestadels basun, men kunde hoppa in varhelst behov fanns. Ett tydligt jättelyckat arr var det som skrevs till och framfördes vid Carl ”Lutter” Widstrands disputation 1958, kallat ”Akademiskt festarr nr 1”, som innehöll brottstycken av mer eller mindre kända klassiska stycken. Lennart dirigerade förstas och utförde också ett tämligen halsbrytande violinsolo. Just det stycket framfördes också vid den studentorkestertävling som ägde rum vid studentkarnevalen i Lund 1958. På grund av undermineringsarbete från skilda håll gick egendomligt nog första pris åt annat håll.

Med Hornboskapen som stomme kom flera musikaliska klassiska verk att på olika sätt behandlas mer eller mindre utanför kompositörens ursprungliga tanke, men med nationspublikens högljudda bifall. Särskilt lyckat blev ett framförande av ”Den tjuvaktiga skatan”, där ovanligt många musikanter utanför hornblåsarnas krets plockats in och tvingats utföra ting de aldrig anat vara möjliga. Lennarts syster Liliane hade en framträdande plats som den som skötte triangeln och det utförde hon med berömvärt allvar. Succé förstas.

Lennart behöll sitt engagemang i Hornboskapen åtskilliga år efter att han slutat som aktiv instrumentalist. Mellan åren 1980 och 2000 var han ordförande i Hornboskapens vänner, och är en av mycket få som förärats den exklusiva titeln ”Hornboskapens gynnare”.

Liksom flera framstående arrangörer uppträdde Lennart understundom själv som kompositör, gärna med stycken för piano, ett instrument han trakterade näst intill virtuost, eller för solosång med pianoackompanjemang. Till den senare kategorin hör stycket ”Andre maj” till en text (”Vetenskapen stillastående på grund av illamående”) av Gösta Frick. Lennart anknöt här till Musorgskijs och Schuberts tonspråk liksom till Schumanns, som han beundrade mycket.

Ett rejält och seriöst arbete var framförandet av *På Madagaskar* och *Mohrens sista suck* i maj 1957. Lennart skötte allt inom musiken, skaffade frammusiker, ordnade repetitionstid och planerade, hotade och berömdes. Framförandet skedde i universitetets aula och var något av en fullträff. Gamle

hedersledamoten Ragnar Hyltén-Cavallius kom upp och regisserade, Lennart dirigerade och det blev en glänsande föreställning som såväl medverkande som åskådare och åhörare aldrig kommer att glömma!

När *På Madagaskar* åter sattes upp i maj 1977, efter en två decenniers träda, stod Lennart återigen på dirigentpulten, nu med Stig Ossian Ericson som regissör. Vid denna uppsättning gjordes den första kompletta inspelningen av *Madagaskar*, som också utgavs som LP-skiva. Lennart kom att medverka också vid uppsättningen 1987, denna gång som violinist i orkestern. Han kunde därmed, tillsammans med Lasse Hellberg, räkna sig till den mycket exklusiva skara som varit med i hela tre *Madagaskar*-uppsättningar.

Lennart hade förstås även andra framträdanden inom nationen, allvarliga eller lättsamma. Nämnas bör hans mångåriga engagemang som pianist i *Mohrens sista suck*, ett stycke som han också dirigerade i orkesterversion i samband med dess 100-årsjubileum i november 1965. Dessutom bodde han några år på nationsvinden och de som bodde där blev traditionsenligt inblandade i det mesta.

Ett stort intresse utanför nationen var Lennarts lust till segling, och de som varit med i sammanhanget kunde konstatera att dirigenthänderna var nog så lämpade att sköta knopar och andra på sjön nödvändiga attribut. Han kunde också de vatten han seglade i – Sandhamn och långt ut på havet åt det hållet och åt andra hållet Stockholm och vidare inåt landet till Hjälmarens och Örebro. Sent på hösten blev det dags för den stora hemfärden till Folkbåtens vinterförvaring i någon av Oscariafabrikens lokaler; det var en heder och en ära för oss som fått vara med som gästar på den färden. Överhuvudtaget har umgänget med Lennart varit fullt med spännande erfarenheter ofta av helt oväntade och bisarra slag – men nyttiga!

Nyttig skulle Lennart också bli för nationen. Hösten 1987 blev han nämligen vald till proinspektor och kom alltså in i raden av de *inspectores* som genom tiderna sett till att allt blir som det ska. Han kvarstod som proinspektor t.o.m. höstterminen 1996.

Lennart gifte sig 1957 med fil. mag. Kerstin Åhlin och har med henne barnen Johan, född 1959, och Helena, född 1962. Johan är för närvarande nationens inspektor och hedersledamot, och hedersledamöter har alltså nu fyra generationer Åqvistar varit.

Tack för allt, käre Lennart.

Ämbetsförteckning Södermanlands-Nerikes nation hösten 2018 och våren 2019

Ämbete	Efternamn	Förnamn	Termin
Inspektor	Åqvist, Prof.	Johan	
Proinspektor	Ström, Teol. dr.	Per	
Skattmästare	Hellen	Kenth	
Förste kurator	Kardell	Kristina	
Andre kurator	Åqvist-Nordlund	Charlotta	HT18
Andre kurator	Julin	Anton	VT19
Tredje kurator	Fälting	Agnes	
Alumnsamordnare	Fernberg	Eddie	
Antikvarie	Alriksson	Karin	
Arkivarie	Segelsjö	Rebecca	HT18
Arkivarie	Pettersson	Karl Fredrik	VT19
Barmästare	Peterson	Sophie	HT18
Barmästare	Stark	Gustav	VT19
Barvärd	Olofsson	Hannah	HT18
Barvärd	Taranu	Alexandra	HT18
Barvärd	Duvernoy	Marcus	HT18
Barvärd	Andersson	Emma	HT18
Barvärd	Kurdoglu	Eda	HT18
Barvärd	Heed	Ingrid	VT19
Barvärd	Stenlund	Jonas	VT19
Barvärd	Wikström	Tove	VT19
Barvärd	Lidström	Beate	VT19
Barvärd	Engstedt	Julius	VT19
Bibliotekarie	Jonsson Wold	Grim	HT18
Bitr. int. sekreterare	Faroghi	Nima	HT18
Bitr. int. sekreterare	Jacobson	Johanna	VT19
Evenemangsass.	Berggren	Ebba	HT18
Evenemangsass.	Skymne	Linnea	HT18
Evenemangsass.	Segelsjö Duvernoy	Marcus	VT19
Fanbärare 1	Holmen	Georg	
Fanbärare 2	Lidström	Beate	HT18
Fanbärare 2	Zdansky Cottle	Lilly	VT19
HB:s anförare	Lindell	Fredrik	
Helgfikavärd	Lind	Sara	
Helgfikavärd	Kristoffersson	Malin	HT18
Helgfikavärd	Pettersson	Karl Fredrik	HT18
Helgfikavärd	Hagberg	Sofia	HT18
Helgfikavärd	Wahlhütter	Miriam	VT19

Helgfikavård	Hammerschmidt	Billy	VT19
Hovmästare	Ödmann	Erik	HT18
Hovmästare	Olofsson	Hannah	VT19
IF Trikadien-ansv.	Hård af Segerstad	Tom	HT18
IF Trikadien-ansv.	Olsson	Emanuella	VT19
Internationell sekr.	Kettler	Morten	
Internationell sekr.	Wahlhütter	Miriam	HT18
Internationell sekr.	Holmen	Georg	VT19
IT-ansvarig	Olofsson	Andreas	
IT-ansvarig	Lehnert	Dominik	
Klubbmästare	Wahlund	Martin	HT18
Klubbmästare	Dungner	Karin	HT18
Klubbmästare	Gådin	Valter	VT19
Klubbmästare	Hessel	Emma	VT19
Krönikör	Lind	Hjalmar	HT18
Krönikör	Höst	Martina	VT19
Köksmästare	Paal	Fredrik	HT18
Köksmästare	Taranu	Alec	VT19
Kördirektör	Söderström	Gustaf	
Landskapets ordf.	Andersson Engblom	Jolinn	
Ljud- och ljusansv.	Jonsson Wold	Grim	
Lördagsvärd	Åkerberg	Astrid	VT19
Lördagsvärd	Forsell	August	VT19
Marknadsföringsansv.	Byttner	Cajsa	
Marknadsföringsass.	Furusten	Ernst	
Marknadsföringsass.	Boström	Isabella	
Marknadsföringsass.	Carlberg	Carl Johan	HT18
Marknadsföringsass.	Swärd Brattström	Olle	VT19
Marknadsföringsass.	Furusten	Gustaf	
Marskalk	Engstedt	Julius	
Marskalk	Dahl	Veronika	
Musikanförare	Svensson	Patric	
Nationsfotograf	Folkeson	Ebba	HT18
Nationsfotograf	Rudenfors	Kajsa	VT19
Programsekreterare	Rosqvist	Jenni	
Programvärd	Walldin	Emilia	HT18
Programvärd	Höst	Martina	HT18
Programvärd	Ödmann	Erik	VT19
Programvärd	Berggren	Ebba	VT19
Recentiorsvärd	Henriksén	Junia	
Recentiorsvärd	Stark	Gustav	HT18
Recentiorsvärd	Danielsson	Elin	HT18
Recentiorsvärd	Skymne	Linnea	VT19

Recentiorsvärd	Petersson	Linda	VT19
Redaktör	Wikström	Tove	HT18
Redaktör	Taranu	Alec	HT18
Redaktör	Wahlund	Martin	VT19
Redaktör	Renman	Anton	VT19
Spexdirektör	Smedberg	Gabrielle	
Spexdirektör	Runold	Jacob	
Stipendiesekreterare	Gådin	Valter	
Sånganförare	Widebeck	Axel	HT18
Sånganförare	Andersson	Emma	VT19
T-träffsvärd	Henriksson	Marielle	HT18
T-träffsvärd	Tiger	Filip	HT18
T-träffsvärd	Sjöholm	Markus	VT19
T-träffsvärd	Walldin	Emilia	VT19
Teaterdirektör	Iranshahi	Mitra	
Torsdagsvärd	Stenlund	Jonas	HT18
Torsdagsvärd	Lundberg	Sebastian	HT18
Torsdagsvärd	Kristoffersson	Malin	VT19
Torsdagsvärd	Kelbel	Max	VT19
Webbredaktör	Eklund	Joakim	HT18
Webbredaktör	Asklöf	Anna	VT19

Nämnder och utskott läsåret 2018–2019

Besvärskommittén

Inspektör (ordförande)	Åqvist	Johan	
Ledamot	Tiberg	Jesper	
Ledamot	Lind	Gustaf	

Biblioteksnämnden

Bibliotekarie (ordf.)	Jonsson Wold	Grim	
Antikvarie	Alriksson	Karin	
Arkivarie	Segelsjö	Rebecka	HT18
Arkivarie	Pettersson	Karl Fredrik	VT19
Andre kurator	Åqvist-Nordlund	Charlotta	HT18
Andre kurator	Julin	Anton	VT19
Ledamot	Olofsson	Hannah	
Ledamot	Gådin	Erik	
Ledamot	Andersson	Emma	
Ledamot	Wahlund	Martin	
Ledamot	Fors Lundberg	Julia	
Ledamot	Gådin	Valter	

Ledamot	Höst	Martina	
Ledamot	Stark	Gustav	HT18
Ledamot	Stenlund	Jonas	VT19

Förvaltningsdirektion & Stiftelsens styrelse

Skattmästare	Hellen	Kenth	
Förste kurator	Kardell	Kristina	
Andre kurator	Åqvist-Nordlund	Charlotta	HT18
Andre kurator	Julin	Anton	VT19
Tredje kurator	Fälting	Agnes	
Ledamot (ordförande)	Janson	Ingemar	
Ledamot	Gustavsson	Jan	HT18
Ledamot	Scheele	Edvard	VT19
Ledamot	Danielsson	Magnus	
Ledamot	Jansson	Stefan	
Ledamot	Johnson	Peder	
Ledamot	Syrén Julin	Emma	
Intendent	Forsgren	Peter	

Stadgeutskottet

Ledamot	Walldin	Emilia	
Ledamot	Rosqvist	Jenni	
Ledamot	Hedström	Louis	HT18
Ledamot	Ödman	Erik	VT19

Nationsnämnden

Förste kurator (ordf.)	Kardell	Kristina	
Andre kurator	Åqvist-Nordlund	Charlotta	HT18
Andre kurator	Julin	Anton	VT19
Tredje kurator	Fälting	Agnes	
NN-ledamot 1	Björk	Albin	HT18
NN-ledamot 1	Gådin	Erik	VT19
NN-ledamot 2	Hedström	Louis	
NN-ledamot 3	Gådin	Erik	HT18
NN-ledamot 3	Byttner	Cajsa	VT19
NN-ledamot 4	Fors Lundberg	Julia	HT18
NN-ledamot 4	Björk	Albin	VT19
NN-ledamot 5	Eklund	Joakim	
NN-ledamot 6	Iranshahi	Mitra	
NN-ledamot 7	Julin	Anton	HT18
NN-ledamot 7	VAKANT		VT19
NN-ledamot 8	Renman	Anton	
NN-suppleant 1	Lidström	Beate	HT18

NN-suppleant 1	Danielsson	Elin	VT19
NN-suppleant 2	Hermelin	Thyra	
Nämndsekreterare	Hessel	Emma	HT18
Nämndsekreterare	Dunger	Karin	VT19

Stipendienämnden

Förste kurator (ordf.)	Kardell	Kristina	
Ledamot	Olofsson	Andreas	
Ledamot	Gådin	Erik	
Ledamot	Alriksson	Karin	
Ledamot	VAKANT		HT18
Ledamot	Jonsson Wold	Grim	VT19
Ledamot	Hård af Segerstad	Tom	
Ledamot	Rosengren Keijser	Klara	
Ledamot	Bergentz	Astrid	
Ledamot	Lidström	Beate	
Stipendiesekreterare	Gådin	Valter	

Valutskottet

Förste kurator (ordf.)	Kardell	Kristina	
Ledamot	Holmen	Georg	
Ledamot	Stenlund	Jonas	
Ledamot	Zdansky Cottle	Lilly	
Ledamot	Hedström	Louis	
Ledamot	Kettler	Morten	
Ledamot	Olofsson	Hannah	HT18
Ledamot	Taranu	Alexandra	HT18
Ledamot	VAKANT		HT18
Ledamot	Rudenfors	Kajsa	HT18
Ledamot	Folkeson	Ebba	HT18
Ledamot	Henriksson	Marielle	HT18
Ledamot	Danielsson	Elin	HT18
Ledamot	Skymne	Linnea	VT19
Ledamot	Haglund	Fabian	VT19
Ledamot	Kedert	Adam	VT19
Ledamot	Walhütter	Miriam	VT19
Ledamot	Karl	Fredrik	VT19
Ledamot	Hanning	Samuel	VT19
Ledamot	Kinnunen	Wilma	VT19

Recentiorsutskottet

Recentiorsutskott	Artman	Arvid	HT18
Recentiorsutskott	Nörby	Klara	HT18

Recentiorsutskott	Lind	Sara	HT18
Recentiorsutskott	Jonshult	Rebecca	HT18
Recentiorsutskott	Engdahl	Ulrika	HT18
Recentiorsutskott	Kjellberh	Alexa	VT19
Recentiorsutskott	Åkerberg	Astrid	VT19
Recentiorsutskott	Wulf	Hanna	VT19
Recentiorsutskott	Kedert	Adam	VT19
Recentiorsutskott	Jacobson	Johanna	VT19

Revisorer

Nationsrevisor	Siwe	Frida	
Nationsrevisor	Grape	Mikaela	HT18
Nationsrevisor	Malm	Morgan	VT19
Bitr. revisor 1Q, stip.n.	Alm	Linnea	
Bitr. revisor 2Q	Aldvén	Martina	
Bitr. revisor 3Q	Rosengren-Keijser	Klara	
Revisor Skattm., FD	Fors	Josefin	
Revisor Stiftelsen	Fors	Josefin	

Övriga nationsföreningar

Hornboskapens Vänner

Ordförande: Göran Carenbäck
Sekreterare: Fredrik Sandgren

Kamraterna från Örebro

Kontaktperson: Eddie Fernberg

Snerikekörens vänner

Ordförande: Therese Wandemo

TEKF

Kontaktperson: Ludvig Lund

Demiratus

Kontaktperson: Hugo Ingemarsson

Tälge tokar

Kontaktperson: Hannah Olofsson

Ludus

Ordförande: Farid Skoog Tagizade

Vännerna från Nyköping

Kontaktperson: Ernst Furusten

Vännerna från v. Södermanland

Kontaktperson: Martin Wahlund